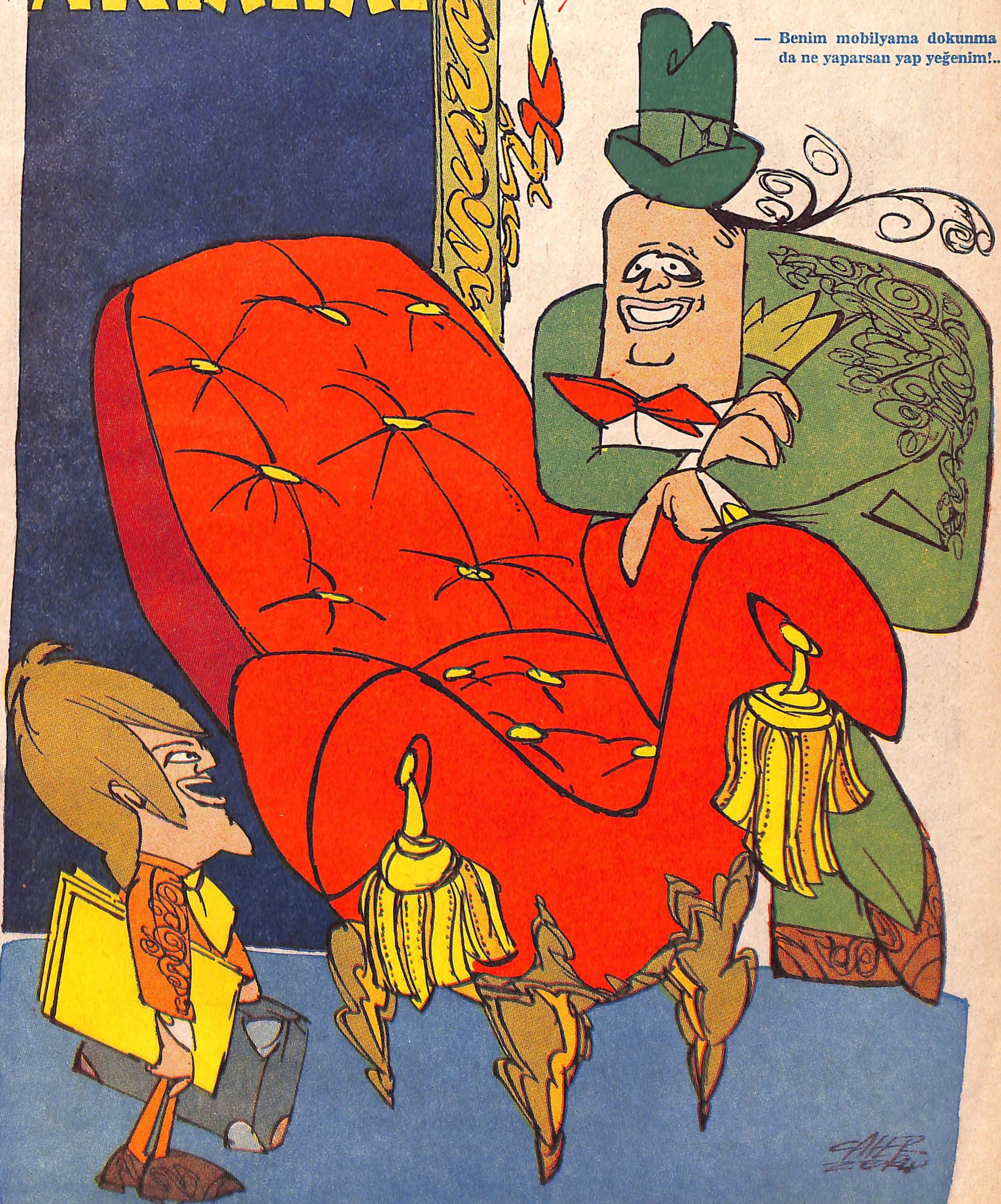
Akbaba

— Benim mobilyama dokunma da ne yaparsan yap yeğenim!..

Yapı ve Kredi Bankanız gene öncü...

1.000.000

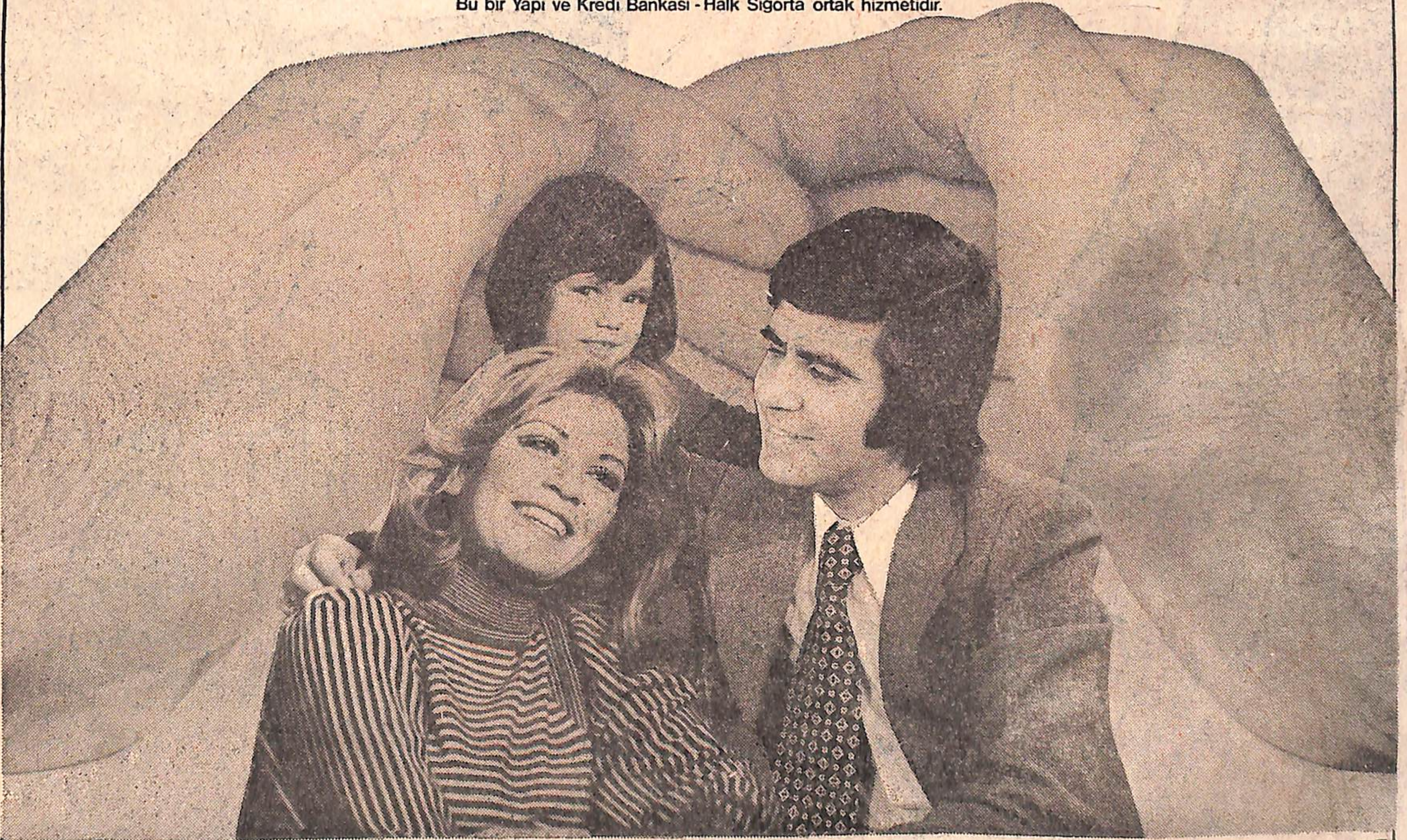
liraya kadar hayat sigortası

Hayatları boyunca size ihtiyacı olacak yakınlarınızın, sevdiklerinizin yarınlarının güvencesi yepyeni bir hizmet... Tasarruf ve ticari mevduatınızın dilerseniz 10 katına kadar (en çok 1.000.000 lira) hayat sigortası imkanı. Gene yeniliklerin öncüsü Yapı ve Kredi Bankanızdan.

Yapı ve Kredi Bankanız çok cüzi bir prim karşılığında sunduğu "sigortalı mevduat" programının tavanını Sayın Müşterilerinin arzularına uyarak 500.000 liradan 1.000.000 liraya yükseltmiştir.

Ayrıntılı bilgi için bütün şubelerimiz emrinizdedir.

Bu bir Yapı ve Kredi Bankası - Halk Sigorta ortak hizmetidir.

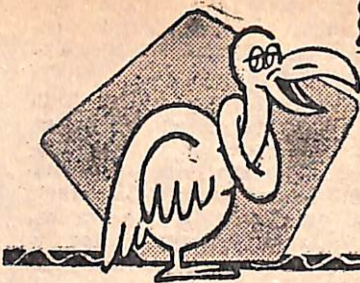

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran: 328 — 19)

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 11 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 10 Mart 1976 • Fiyatı 250 Krş.

DEĞİŞEN TÜRKİYE

«Bir Vatan Caddesi, bir Yıldız Yolu, onu, kendi gözünde, medeniyet Şirin'ine kavuşmak için dağlar deviren bir masal devi, bir Ferhat yapmaktadır.»

«Ben sokaktan korkarım. Hele bu sokak, bizim sokaklarımız gibi, üstünde Cadillac otomobil ile pabuçsuz ayakların yanyana dolaştığı sokak olursa...»

«Biz nerede yaşıyoruz kuzum?.. Yoksa bu vatanın adı artık Türkiye Cumhuriyeti değil de D.P. Cumhuriyeti mi?..»

«Sayın iktidardan rica edelim: Lütfen neşir yasağını yasak ediniz!»

«Üniversite susacak: Dilsiz gibi, sağır gibi, heykel gibi, ağlama duvarı gibi susacak! Ya kim konuşacak? Oy vurguncusu politika kargaları mı?»

«Artık karınızla, kızınızla bir tiyatroya, bir konsere, bir sinemaya gitmek, sonu karakolda mı, hastanede mi, cenaze arabasında mı biteceği bilinmez bir serüvendir.»

«D.P. nin bütçe savunmasından hafızamda kalan tek cümle var:

— Milletten kuyruk yapmak hakkını almayınız!»

«Yarım pabuçtan gelir vergisi alıp Cadillac lâstiğinden vergi almamak...»

«İşte Vatan Cephesi bu düşmana karşıdır: Basın hürriyeti isteyen, seçim emniyeti isteyen, vatandaş arasında eşitlik isteyen C.H.P. ye karşı.»

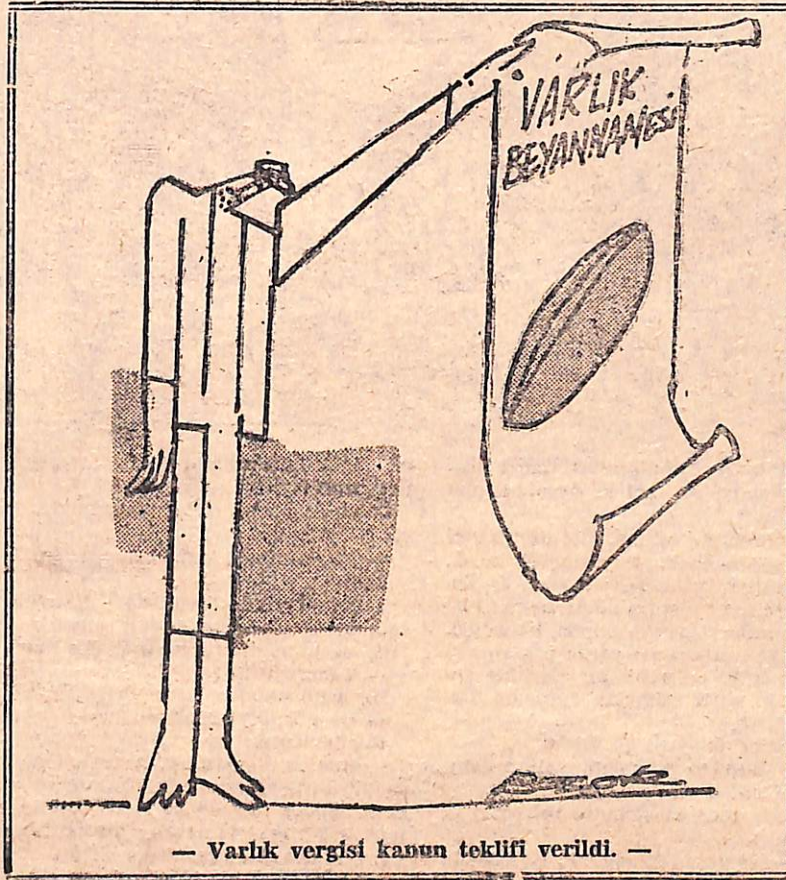
«Boşalan garip köylerimizin ne olduğunu bilmiyoruz, ama, dolan İstanbul işte, gözümüzün önünde!»

Yukarıdaki satırlar, kurucumuz Yusuf Ziya Ortaç'ın 1950 ve 1960 yılları arasında yayınlanmış yazılarından alınmıştır. Başka bir deyişle, bu satırların yazılmasından bu yana ortalama yirmi yıl geçmiştir.

«Vatan Caddesi» yerine «Boğaz Köprüsü», «Cadillac» yerine «Mercedes», «D.P.» ve «Vatan Cephesi» yerine «Milliyetçi Cephe» yi koyun.

İşte size yirmi yılda aldığımız yol!

....

— Varlık vergisi kanun teklifi verildi. —

YUSUF ZİYA ORTAÇ
ARMAĞANI YARIŞMASINDA
BİRİNCİLİK KAZANAN ESER
Gelecek hafta AKBABA'da

Bu yirmi yılın yetiştirdiklerinden bir genç işadamı: 1950'de varlıksız bir köylü ailesine doğmuş. Az zamanda çok iş başarmış. Yirmi yaşına gelmeden milyon üstüne milyon koymuş.

Yavaş yavaş küllenmeye yüz tutan bir kavram var ya... Hani isteyenin ve yeteneği olanın büyük adam olacağı falan... «Büyük Amerikan Düşü» nün özü... İşte bu Amerikan Düşü yavaş yavaş acı bir uyanışa doğru giderken, yerini «Böyük Türkiye Düşü» mü alıyor, nedir? Fırsat eşitliği yokmuş, bazıları eşeğin kuyruğu gibi kalırlarmış ne yapsalar... Tümü uydurma bunların besbelli. Böyüyen Türkiye'mizde her isteyene böyük adam olma fırsatı veriliyor. Örneği mi? İşte köylü çocuğu, yirmibeş yaşın mültimilyoneri Yahya Demirel. O çalıştı, kazandı. Siz de çalışın, siz de kazanın.

Tüm yapılanlar çekememezlikten besbelli. Yok asker kaçağıymış, yok devleti dolandırmış... Delikanlıyı öyle bir dillerine doladılar ki, ticari itibarını sarsacaklar. Yetmezmiş gibi, şimdi de bu tutuklama kararı.

Biz nedense bir türlü öğrenemeyiz. Hep bindiğimiz dalı keseriz. Genç milyonerimizi el üstünde tutacağımız yerde, kösteklemek için ne gerekirse yapıyoruz.

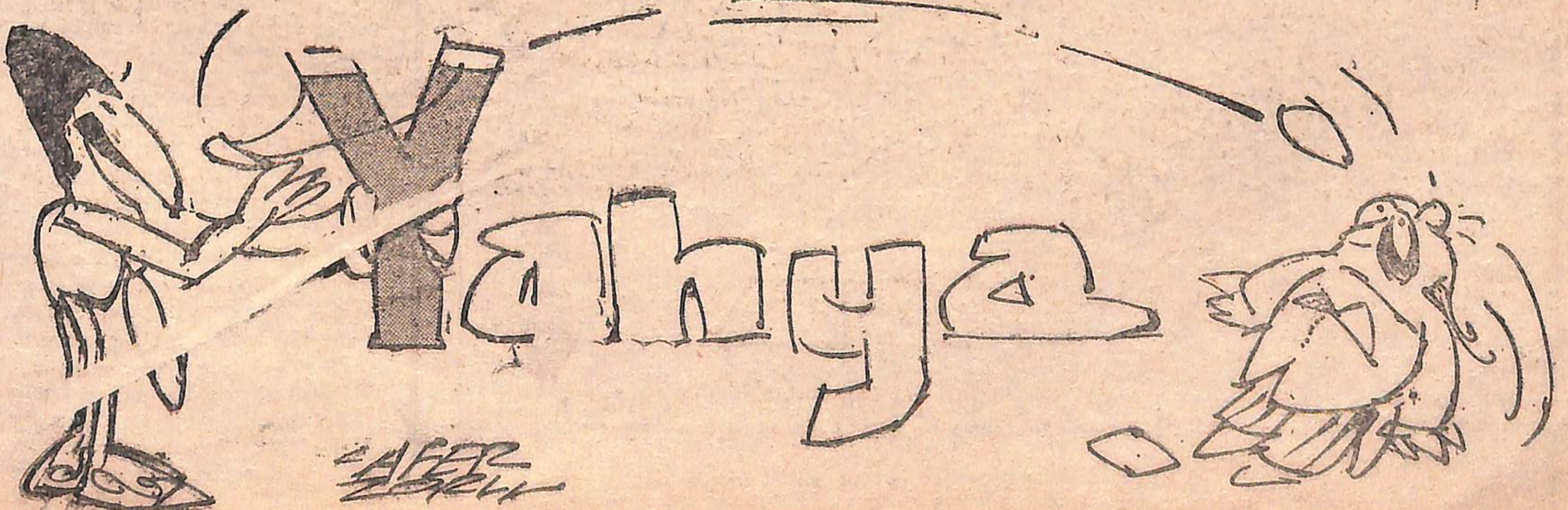
Efendiler, efendiler...

Bu ülkede yirmibeş yaşını çoktan aştıkları halde bir baltaya sap olamamış, ne ülkeye ne de kendine beş kuruşluk yararı dokunamamış yüzbinlerce baldırıçıplak var. Gidin onlarla uğraşın.

Rahat bırakın girişimci genç işadamlarımızı.

Yerimizde saymamız neden sanıyorsunuz?

AKBABA

GREV

Vedat Saygel

Özgürlükçü, demokratik bir ülkede yaşadığımızdan, çalıştığınız fabrikanın kapıları bir sabah ansızın yüzünüze kapanabilir. İşveren ya gördüğü bir rüyanın etkisinde kalmıştır, yada ürettiği mala zam koparmak için, zarar ettiğini ileri sürerek böyle bir karar almıştır.

Diyelim lokavt korkunuz yok. Ücret anlaşmazlığından başlattığınız grevin bilmem kaç yüzüncü gününe ermişsiniz, yaşamınızı sürdürebilmek için altınızdaki çulu çaputu eskiciye vermişsiniz. Kaldınız mı parasızlıkla, çaresizlikle başbaşa! Ne yapacaksınız?

Aynı durumdaki binlerce aileden biri olarak tam ne halt edeceğimizi karara bağlayacağımız sırada çat kapı, ev sahibimiz damlamasın mı! Sevinçten çılgına döndük! Neden derseniz, bizim ev sahibi diğer ev sahiplerine benzemez. Sendikal eylemleri yürekten destekler, biir. Böyle durumlarda alacağını gözü görmez, ikiii. Düşmüş birine akıl vermeye, verdiği aklın o kişi üstündeki etkisini görmeye bayılır, üüüç. Saymakla bitmez canım. Bir de hızlı yaşayışı vardır ki... Zaman gelir uçağa atladığı gibi, günün üç öğün yemeğini üç ayrı kentte yer. Ne iş yaptığını bilenimiz de, soranımız da olmamıştır. Bizi öyle yer minderlerine yan gelmiş kara kara düşünür bulunca şaşkınlıkla sordu:

— Taşınıyor musunuz?

— Yoo, neden sordun?

— Eşyanız gitmiş de...

— Fazlalıkları sattık, dedik.

Adam büyük bir iyimserlikle:

— Eh, kötü de olmamış hani, dedi. Dolaşacak yer açılmış ortalıkta. Eee, görüşmeyeli ne yapıyorsunuz bakalım?

— Hiç, dedi eşim, grev yapıyoruz.

— Gene mi?...

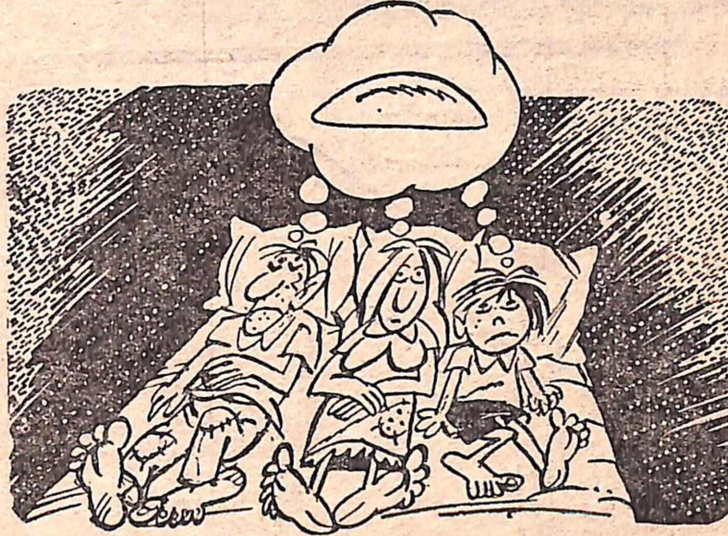
— Hep o grev işte...

Gözleri çakmak çakmak, açlıktan dik tutamadığım başımı kavrayıp «şak» diye alnımdan öpmesin mi?

Birbuçuk yıl önce başlattığımız grevin bitip bitmediğini de bilmiyormuş meğer. Yurt dışında bulunduğundan, iç olayları yakından izleme olanağını bulamamış.

— Yürekten kutlarım!

Bir şakırtı daha koptu alnımda.

Neyi kutluyordu acaba? Grevi sürdürmemizi mi, açlığa dayanmamızı mı?...

Şakırtının kesilmesiyle dünyadaki işçi hareketlerinin tarihçesi konusunda bir konferansa başladı ki, anlayabilene, susturabilene aşkolsun!

Umutları kursaklarında kalan çocuklar uzandıkları yerde çoktan sızmış, belki de sıcak bir ekmekle sulu bir tabak yemeğin rüyasına dalmışlardı.

Bizim anlayışlı ev sahibi:

— Bundan sonrasını siz anlatın bakalım, diyerek sustu.

Karı koca birbirimize bakıştık. Eşim:

— Anlatalım ama, dedi, bu konuda sizin kadar bilgimiz yok ki...

Adam bir şaşırış şaşırsın... Ev sahibinin bu kadar şaşkınını hiç görmemiştim!

— Hiçbir şey olmadı mı yâni? Greviniz basında yankılar uyandırmadı mı, grev kırıcılar üzerinize salınmadı mı, yürüyüşler yapılmadı mı, bildiriler yayınlanmadı mı?

Başımızı önümüze eğdik.

— Ama enayilik sizin bu yaptığınız! Elinize yaşamınızı temelinden değiştirecek bir fırsat geçsin de, dört duvar arasına kapanıp açlıktan ölmeyi bekleyin ha? İş yeri grevyle beklediğiniz ilgiyi mi göremediniz? Başlayın açlık grevine!

— Biz ikisini birlikte yürütüyoruz, diye mırıldandı eşim.

— Açlığınızdan kimin haberi var?

Eşime yardımcı olmak için ben kaptım sözü:

— Çocuklar arkadaşlarının yanında küçük düşmesinler diye kimseye duyurmamaya çalıştık.

Çantasından çıkardığı bir gazeteyi serdi önümüze:

— Şu resimdeki kişiyi tanıyor musunuz?

Eşimle birlikte gazetedeki fotoğrafa uzandık. Adam giymiş pijamaları, uzanmış hasta yatağına.

— Tanımıyoruz.

Bir isim okudu:

— Bu adı duydunuz mu hiç?

Duymamıştık.

— Ben de duymamıştım, dedi. Oysa büyük partilerimizden birinin senatörüymüş. Bu adam işsiz desek, işsiz değil, çaresiz desek, çaresiz değil. Anılmayan adını sanını nasıl duyursun? Başka bir ülkede geçen bir ölüm olayını bahane etmiş. insanlık adına falan diyerek bir haftalık açlık grevi ilân etmiş!

— Bizimle ne ilgisi var

— Çook. Gazeteler resmini basıyor, adını anıyor, televizyon haberlerinde görüntüsüyle yer veriyor ve şu sıralarda her yerde onun adından bahsediliyor! Bir de kendinize bakın. Birbuçuk yıl aç kalmışsınız, kimseciklerin ruhu duymamış!

Yahu doğru be! Nasıl olsa millet bilse de açız, bilmese de açız.

Eşim:

— Gazetelere ilân verelim bâri, dedi. Bunca yıl yaşadığımızdan habersiz olanlar, ölümümüzü izleme olanağı bulurlar.

— Hele şükür, geç de olsa gürültülü bir açlıkla yaşamınızın değişeceğine inandırabildim ya, dedi. Duyurulması gereken yerlere duyurmayı bana bırakın. Yarın sabah erkenden ortalığı biraz derleyip toplarsınız, sonra yatağı serip sıradan yatarsınız tamam mı? Bitkin bir görünüm verin yüzünüze.

— Ondan yana merak etme, dedim. Rol yapmanın gereği yok, olduğumuz gibi görünsek yeter.

Bir sevinçle çıktı gitti. Ertesi sabah da yanında birtakım adamlarla erkenden damladı. Gelenlerden bazıları resimlerimizi çekti, bazıları filmlerimizi çekti. Sonra bir soru yağmuru başladı ki, sağanak mübarek:

— Açlık grevine başlamanızdaki amaç?

— Sendikanın aldığı kararla... dememe fırsat bırakmadan bizim ev sahibi atıldı:

— Yeryüzünde insan haklarının hiçe sayılması ve buna bağlı olarak Uganda'da iki yavrunun açlık ve hastalık yüzünden ölmüş olması!

Ulan biz burada tümümüz açlıktan gidiyoruz, Uganda neyimize!

— Ugandalı yavrular hangi hastalıktan hayatlarını kaybettiler efendim?

Soru bize soruluyor, cevabı ev sahibinden alınıyor:

— Üzülerek belirteyim, kızamık salgınından ve en önemlisi bu salgın karşısında ilgililerin gösterdiği ilgisizlikten efendim.

Açlıktan rengi kaçmış yüzlerimiz utançtan kıpkırmızı kesildi! Yahu insana «Senin Anadolu'ndan ne haber?» demezler mi? Çiçekten, kızamıktan giden gidene! Yorganın altından ha bre kolumu çimdikleyen eşim:

— Sana ne canım, diye fısıldadı. O gazetedeki senatör de maden ocaklarında göçük altında kalanları, çiçekten, kızamıktan ölenleri biliyordu ama tutup bir başka ülkede ölen kişi için açlık grevine başladı. O kişiden iyi mi bileceğiz neyin protesto edilmesi gerektiğini?

Kadıncağız belki haklı ama aklım gidiyor bu kez de kendi halkımızı kızdıracağımızdan.

— Efendim, başlanılan bu açlık grevi ne zaman sona erecek?

Çocuklardan biri geveledi ağzında:

— Babam yeniden çalışmaya başlayınca...

Ev sahibimizin sesi, çocuğunkini bastırdı:

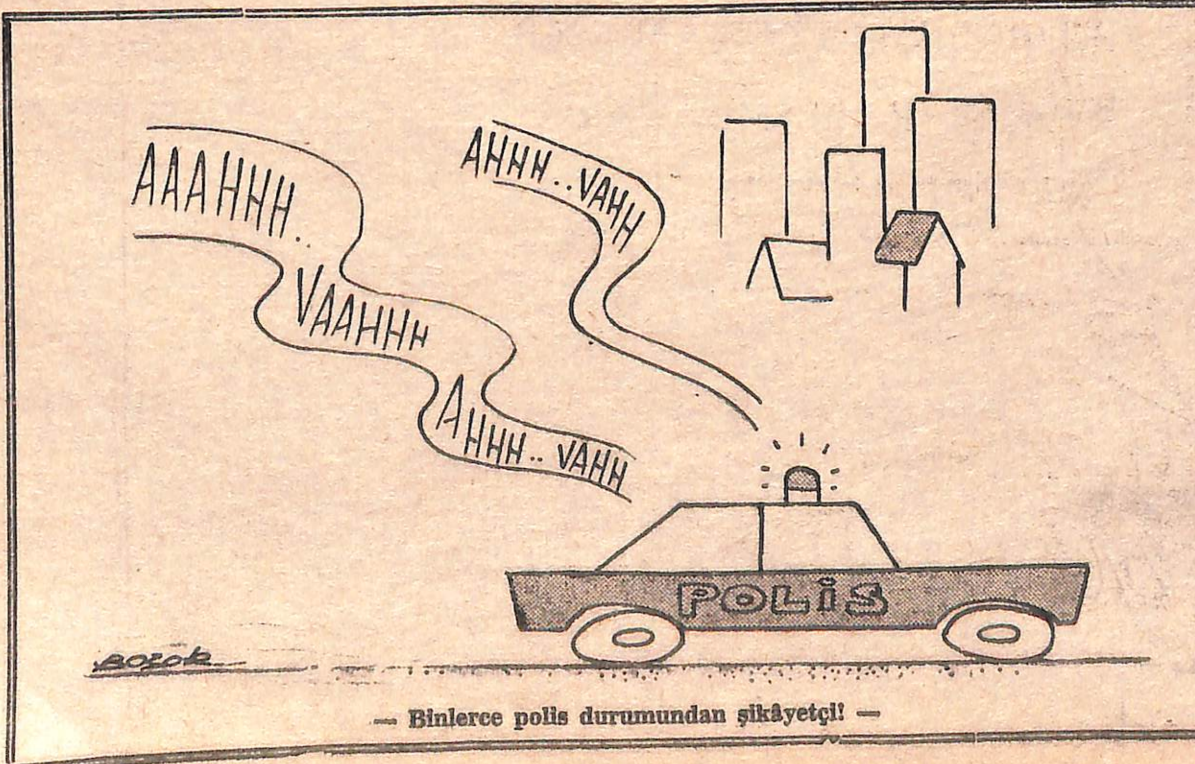
— Müslümanlığa reva görülen insanlık dışı baskılar sona erince...

— Eh hanım, hakkını helâl et, diye fısıldadım kimseye çaktırmadan.

Çıt çıt, birkaç poz daha, gazeteci takımı tüydü evden. Ev sahibi bir öfkeyle bize döndü:

— Bu kampanyadan sonra belki insan sırasına gireceksiniz ama sizde bu kafa varken mutluluğunuz çok sürmez, dedi. Yok işsizlikmiş, grevmiş, Anadolu'daki hastalık salgınlarıymış! Bana yardımcı olacak tek kelime çıkmadı ağzınızdan!

Çekti, gitti. Başladık açılan kampanyanın sonucunu beklemeye. Koca gün geçti, kapımızı çalan olmadı. Hava karardı, gelen giden çıkmadı. Tam sızmak üzereyken, komşulardan biri ağlamaktan kızarmış gözleriyle sokuldu yanımıza. Hiçbir şey söylemeden eşimin başucuna çöküp, elindeki kapalı zarfı yastığının altına bıraktı. Başladı iki yana sallana.

— Binlerce polis durumundan şikâyetçi! —

rak ağlamasını sürdürmeye... O, kalktı bir başkası geldi. O da bir zarf bıraktı:

— Televizyonda görünce yüreğim parçalandı, dedi. Bu ne yüce duygudur ki, ta Uganda'da cereyan eden bir olayın acısını burada duyuyor ve kimseye sezdirmeden ülkemizde MAP'ı kuruyor! Sizlerle ne kadar övünsek azdır!

— Ne kurmuşuk ne?

— Suss, dedim eşime. Sonra öğreniriz.

Gece yarısına kadar ziyaretçilerin biri gitti, beşi geldi. Çocuklara oyuncak getirenler mi ararsınız, acımızı azaltmak için zarf içinde para bırakanlar mı istersiniz?

Son ziyaretçi çıkarken bizim ev sahibi damladı:

— İşler nasıl?

— İyi ama açlıktan ölüyoruz, dedim.

— Biliyoruz, diyerek açtı çantasını. Bir sürü yiyeceği döktü ortaya. Sonra hasılatı saydı:

— İkibin yediyüz lira! Eh, bir televizyon haberinden sonrası için hiç de kötü sayılmaz. Siz asıl yarınki gazetelerden sonra görün!

Yiyeceklerin bir kısmını ertesi günkü açlık grevine ayırırken aklıma geldi:

— Şu MAP ne kuzum?

Güldü:

— Size kurdurduğum bir örgüt. Milli Açlık Teşkilâtı. Amacınız, dünyadaki haksızlıkları protesto amacıyla her olaydan sonra basın toplantıları yapmak ve ardından açlık grevine yatmak, tamam mı?

İstesek de istemesek de teşkilâtı kurmuş, açlıktan kurtulmuştuk ya, o önemliydi bizce. Ertesi günkü gazeteler hep bizden söz ediyordu. «Açlık grevini sürdüren MAP'ın dört üyesi ölüm yatağında!»

Yatmasına gerçekten yatıyorduk. Ama bu kez karnımız tok, sırtımız pek. Yıllar yılı açlığımızı görmezlikten gelenlerin Uganda'ya duydukları ilgiyi unutmayacaktık ölünceye dek!

Diyeceğim, işsiz kalmış, parasız kalmış, çaresiz kalmış olabilirsiniz. Sessiz açlık kişiye ancak sefil bir ölüm getirir. Çektiğiniz açlığa bir ad buldunuz mu, ayaküstü bir de örgüt kurdunuz mu hem adınız duyulur, hem dünyalığınız yığılır. Yeter ki grevinize evrensel bir hava verin.

Vedat SAYGEL

Akbaba'nın ücretsiz Kanatlı Küçük İlânları

Eski buzdolabınızı satmak mı istiyorsunuz? Kiralık ev mi arıyorsunuz? Az kullanılmış bir çocuk arabasına mı ihtiyacınız var? Bir başka mizahseverle mektuplaşmak mı dilersiniz? Köpeğiniz mi kayboldu? Daha fazla düşünmenize gerek yok!

AKBABA'nın ücretsiz
KANATLI KÜÇÜK İLANLAR'ı
tüm sorunlarınızı çözecektir.

Geçen sayıdan itibaren yayınlamaya başladığımız Kanatlı Kuponlardan üç tanesini kesip bize gönderirseniz, yirmi kelimeyi geçmeyen bir küçük ilâna hak kazanacaksınız. Duyuruların sorumluluğu, duyuru sahibine aittir. AKBABA, basın ahlâkına aykırı bulduğu duyuruları yayınlamıyacaktır.

İlânınızı bize göndermek için üç hafta beklemek zorunda değilsiniz. AKBABA'nın Kanatlı Küçük İlânları bir süre için kredilidir. Üç Kanatlı Kupon'u bize ilânınızın çıkmasından sonra bir ay içinde gönderebilirsiniz. Kredi plânı 5 Nisan 1976'da son bulacak, bu tarihten sonra sadece üç kuponla birlikte gelen ilânlar kabul edilecektir.

İlânlarınızı yazarak aşağıdaki adrese postalayabilirsiniz:

Akbaba Dergisi
«Kanatlı Küçük İlânlar»
Klodfarer Cad. No: 8 - 10
Divanyolu/İSTANBUL

Akbaba'nın KANATLI ücretsiz küçük ilanlar kuponu

KÜÇÜK İLANLAR

EŞ ARIYOR

İyi huylu orta boylu genç bir hanımım. Modayı yakından izler, gezmeye ve müzik dinlemeye bayılırım. Şimdiye dek üç kez nişanlanıp, iki kez söz kestiğim halde hiçbirinde aradığımı bulamadım, hayâlimdeki yuvayı kuramazdım. Evleneceğim erkekte aradığım vasıflar: Orta yaşlı, yumuşak başlı olmalı, kendi züğürtse bile mutlak yüklü bir mirasa konmalı. Ticaret yapanlarla, evi Boğaz'a bakanlar tercih edilir. İsteklilerin birer adet fotoğrafla birlikte «Biraz da seninle yürütelim bu işi» rumuzuna yazmaları...

TRAŞ BIÇAĞI

Hızda geçer uçağı,
Dinlemez solu sağı,
Yüzünü dümdüz eder:
BALTA traş bıçağı.

DEMİREL SÜPÜRGELERİ

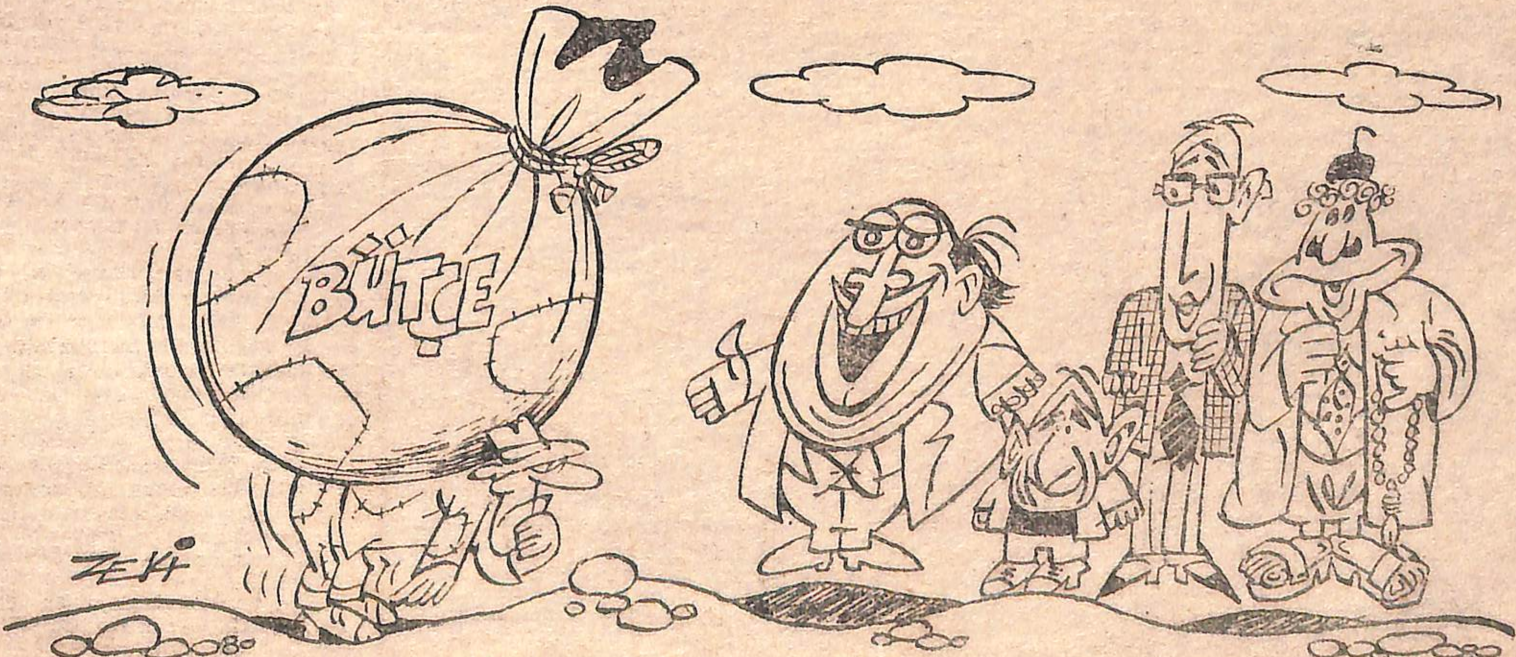
Alır şarka götürür,
Önünde herkes yürür,
Genel müdür dinlemez,
Ne bulursa süpürür.

— Bütçe kabul edildi. —

— Bu bütçe seni refaha götürecek... Yolun açık olsun!..

Burası Ankara
Fikret Otyam

"Silâh taşıyanın avradını...„

«Birinci Oturum — Açılış saati: 10.00, Başkan: İ. Etem Kılıçoğlu — Divan üyeleri: İlhami Çetin (Yozgat) Halil Karaatlı (Bursa)»

Köy İşleri Bakanlığı 1976 malî yılı bütçesi görüşülüyor. Kürsüde, CGP sözcüsü «Gastamonu» milletvekili Hasan Tosyalı «gonuşuyo»:

«Hasan Tosyalı (Devamla) — ...... Şu Bakanlığın Genel Müdürlükleri-nin bütçesi muhtelif bakanlıklara dağıtılmış. El şeyiyle iş yapılmaz.

Mehmet Dedeoğlu (Kırklareli) Anlayamadık, nesiyle yapılmaz?

Hasan Tosyalı (Devamla) Anladınız.

Mehmet Dedeoğlu (Kırklareli) Anlayamadık bunu sayın Tosyalı.

Başkan — Sayın Dedeoğlu, rica ederim.»

Evet, Hasan Tosyalı bu «el şeyi» nin ne olduğunu bir türlü açıklamadı, bu bir bütçe konuşmasından bölümdür!

....

Köy İşleri Bakanı kürsüde.

CHP Diyarbakır Milletvekili Hasan Değer oturduğu yerden «Kayıtlar var, yazılar, belgeler var» deyince...

Mehmet Özkaya (Gaziantep) Önce dinle, dinlemesini öğren.

Hasan Değer (Diyarbakır) Sen sus ulan.

Mehmet Özkaya (Gaziantep) Sen sus.

Hasan Değer (Diyarbakır) S......r.

Mehmet Özkaya (Gaziantep) — S.........r sana eşek oğlu eşek.

(Hasan Değer'in yerinden kalkıp AP sıralarına koşması, tekme yumrukla birbirine girmeler, araya girip ayırmaya çalışan milletvekilleri)

Başkan — Çok rica ederim sayın Değer, sayın Değer bu ne biçim söz efendim? Rica ederim. İdareci üyeler ve grup yöneticilerinden rica ediyorum.

Hasan Değer (Diyarbakır) — Fazla konuşma ulan.

Kemal Ataman (Ankara) — Ayı oğlu ayı (Gürültüler)

Başkan — Sayın Ataman, sayın Cerit lûtfen efendim, yardımcı olun.

Hasan Değer (Diyarbakır) Çık ulan dışarı.

Hasan Cerit (Adana) — Sokak mı burası? İkisi de zır deli, zır.

....

Hüseyin Kadri Eyüboğlu (Trabzon) — Silâh taşımasını bilmeyenler buraya gelmesin... (Başkanın tokmağını kürsüye vurması)

Başkan — Rica ederim efendim..

Hasan Değer (Diyarbakır) Silâhını avradının a......... sokarım.

Başkan — Sayın Değer, sayın Değer, sizi.

Hasan Değer (Diyarbakır) Silâh çeken kim varsa anasını s.........m.

Başkan — Sayın Değer, sizi tecziye edeceğim.

Hasan Değer (Diyarbakır) Silâh çeken varsa çıksınlar.

Başkan — Sayın Değer, sayın Değer, sizi tecziye etme durumunda kalıyorum.

Hasan Değer (Diyarbakır) — Sayın Başkan, silâh çeken dışarı çıkmazsa namussuz adamdır.»

EVET, Meclis birbirine girdi o gün... Başkan, susturma tokmağını çok çok kullandı... Sonra tutanaklar getirildi... Kimileri sözlerini geri aldı, kimileri almadı. Sözler geri alınmaya alındı ama, valdelerinin oralarına buralarına sevkedilen silâhlar yerinde kaldı mı kalmadı mı bilemeyiz...

Mecliste kavgalar oldu, olağan kavgalar... Ama bir de baktık ki, MC'yi destekleyen bazı gazetelerde «Mecliste bugüne kadar görülmeyen kavgalar oldu» diye iri iri başlıklar! Bu sevgili meslekdaşlarımız anlaşılan gazeteciliğe geçen yıl neyim başladılar!... Şimdiye dek Mecliste silâh bile çekilmemiş!... Şunu hemen belirteyim ki, sayın parlamenterlerimiz «nizamî» olarak, yasal olarak silâh taşırlar. Ancak İçtüzüğe göre, genel kurul salonlarına silâhlı girmek yasaktır. Yâni sayın üyelerin, sağ yada sol arkaları nedense hep şişik durur. Bir kaç sayın üyenin beyaz kayıştan silâhlığını çok beğenirim, bunlar omuzdan askılıdır, tabancalar kalbin altına doğrudur, kılıf içinde.

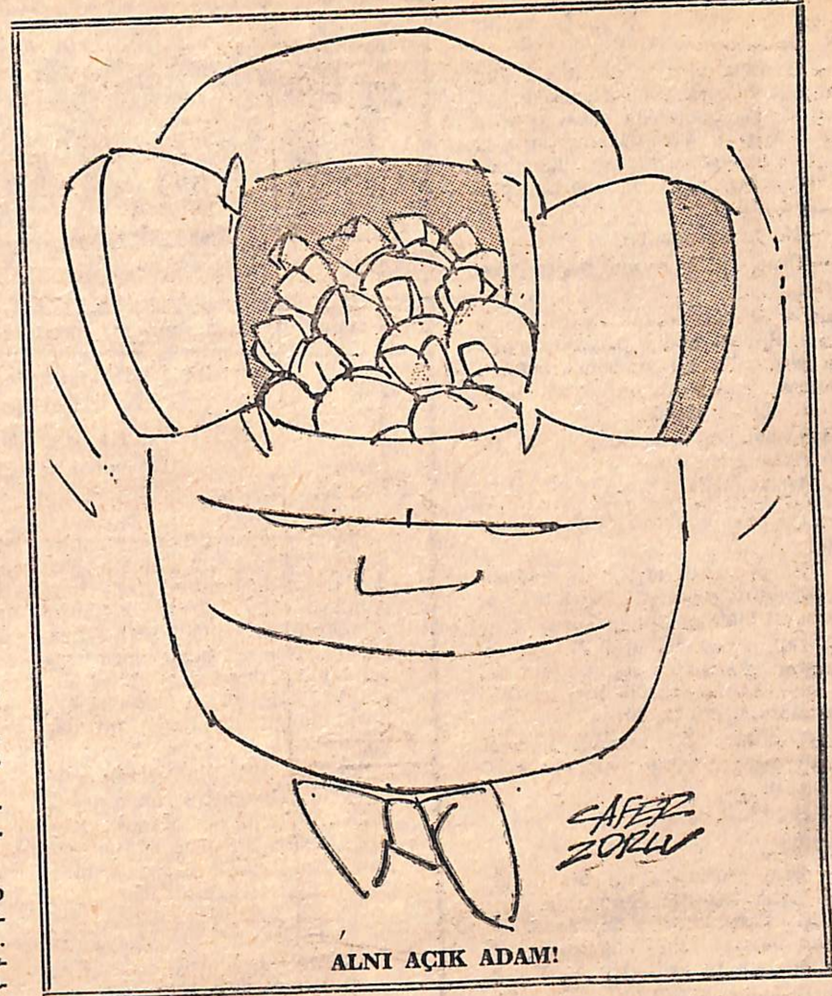
İşte bu son kavgada, bir üyenin üzerinde silâh bulunduğu da «ihbar» edildi. Başkan, bu sayın üyeyi, Meclis İdare Amiri eşliğinde dışarı «buyur» etti. Eğer, gerçekten bir arama yapılsa, silâhsız, sanırım CHP Genel Başkanı Ecevit çıkar, belki bir kaç kişi daha. Bay Ecevit'in silâhı yoktur. Parlamentodan, sayın üyelere bir zamanlar duyuru yapılmıştı. Kırıkkale yapımı silâh alacak sayın üyelerin fotoğraflarıyla birlikte Meclis İdare Amirlerine başvurmaları... gibilerine. Sonra her yıl mı ne, ruhsat değiştirilir, yada damgalanır... Evet, silâhsal bakımdan durum vaziyetleri böyledir... Biz biraz «kartlaşmış» parlamento muhabirleri bu çatı altında nice kavgalara tanık olmuştuk, nice silâh çekmelere... Hamido namı ile anılan bir AP'li milletvekili, —kulakları çınlasın— eski MBK üyesi Sıtkı Ulay'ın kulağını gözümün önünde ısırmıştı! Sonra inkâr etmişti göz göre göre! Dedik, «Yahu, adam kendi kulağını kendi ısırmadı ya, sen ısırdın hart diye»... İkinci katta sıkıştırmışlardı paşa'yı, paşa çelimsizdi; üç beş kişi, başta Hamido köşeye sıkıştırmışlar vuruyorlardı, Hamido bu arada adamın kulağını ısırdı, tabiî o sırada gözlemci bir gazeteci olarak olaya ne müdahale edebilirdim, ne de, «Yahu Hamido, paşa'nın kulağının tadı nasıldı?» diye sorabilirdim.

Hey gidi günler hey... Bunu yazmıştım, sonra seçimler geldi, Hamido haber göndermiş, benim memlekete ayak basmasın... diye! Aksilik bu ya, nabız yoklama görevimde bu bayın il'i de vardı. Gittim, aradım ve bulamadım ama kart bıraktım, «Memleketindeyim, şu oteldeyim, şu lokantada akşamları iki tek atacağım.» Hamido görülmedi... Mete Akyol meslekdaşım şakacıdır, Hamido Meclise geldi, Mete de yanıma, kolumdan tutup AP kulisine götürdü bir yolunu bulup... Anladım bir «şaka» yapıyordu yine, karşımda Hamido'yu bulmayayım mı? Adam kulak ısırmakla ünlü! Erkeklik ölmedi ya, «Geldim Hamido» dedim, «Buyur bakalım...» Hamido yerinden fırlamış, boynuma sarılmıştı, «Bir gazozumu iç» dedi. Ben değil, Mete'nin bozulduğunu hatırlıyorum... Sonraları bu kulak meraklısı ile çok karşılaştım, ama kulaklarım hâlâ yerinde.

Bir dayaklı günde, şimdi AP'nin ileri gelenlerinden, Osman Bölükbaşı'nın «Çanta taşıyıcım» dediği Kırşehir Milletvekili Memduh Erdemir'i anımsarım. Aman Allahım, o ne dayak yiyişti öyle AP'lilerden!... Gözlüğünü de kaybetmiş, yerde gözlük ararken AP'li vurucular onu sanırım top ile karıştırmışlardı... İrfan Solmazer de dövülmüştü... Sonra AP'li İhsan Ataöv... Tam, şey şeyden gelinceye kadar. Bir keresinde ünlü önerge rekortmeni Bağımsız İçel üyesi Celâl Kargılı'ya hamle edilmişti, otuz AP'li falan! Celâl kürsüden inmiş, sırtını duvara verip elini arka cebine atmış idi, o kalabalık zırp diye çakılakaldı yerlerine, Kargılı zapartayı atlatmıştı. Sonra sormuştum, «Ne yapacaktın?» Kargılı, «şey» demişti, «tarak çıkartacaktım...»

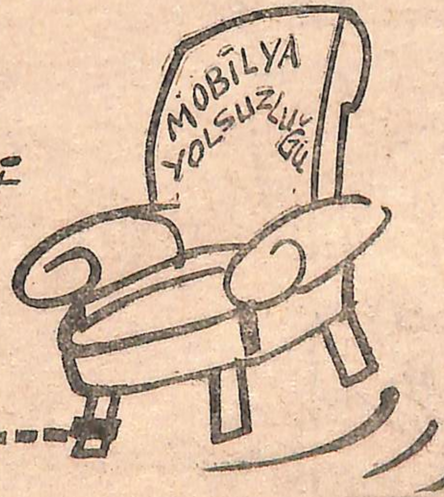
Evet, nerede eski dayaklar, nerede eski Meclis... Buna rağmen yasa çıkaran... Şimdi diller çıkarılıyor, yasayı da gören bilen yok...

Fikret OTYAM

ALNI AÇIK ADAM!

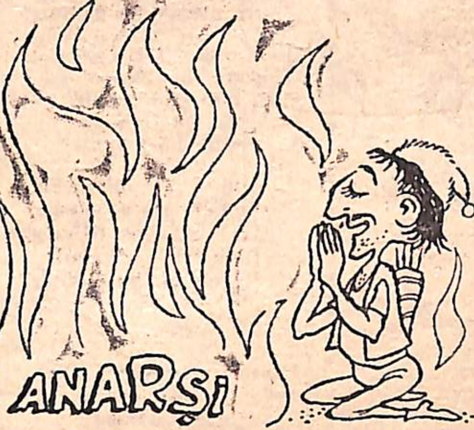

— Bu koltuk iktidar koltuğunda oturmama engel olacak galiba!..

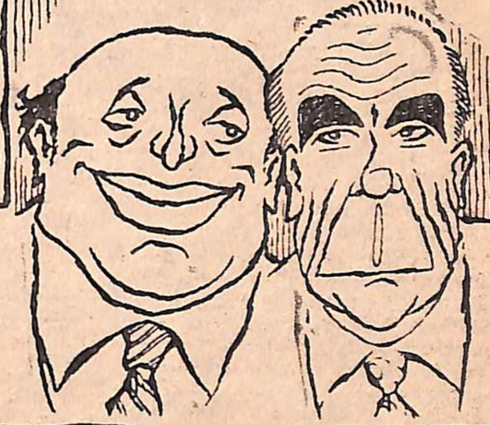
SEÇME SÖZLER

NİYAZİ YOLTAŞ

ATEŞE TAPAN BİRİSİ, YÜZYIL SÖNDÜRMEDEN YAKTIĞI ATEŞİN İÇİNE DÜŞSE, ATEŞ ONU DA DERHAL YAKAR.
ŞEYH SADİ-İ ŞİRAZÎ

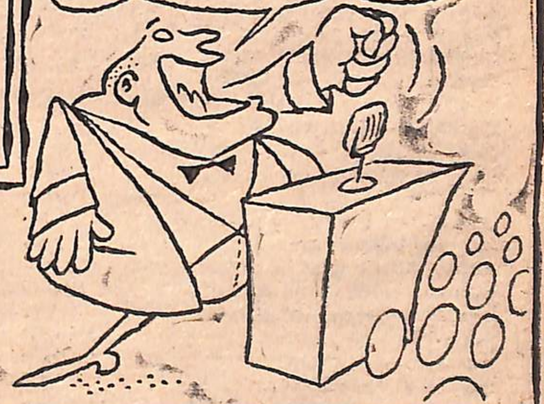
BANA ARKADAŞINI SÖYLE, SANA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYEYİM.
CERVANTES

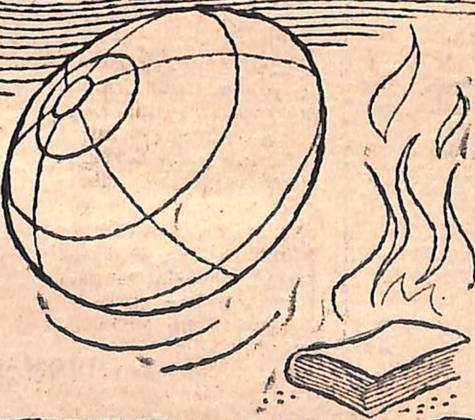

GÜNEŞ BATARKEN, GÖLGELER BÜYÜR.
VERGILIUS

İNSAN NE KADAR AZ DÜŞÜNÜRSE, O KADAR ÇOK KONUŞUR.
MONTESQUIEU

HER YAKILAN KİTAP, DÜNYAYI AYDINLATIR.
EMERSON

BİR ULUSUN KADERİ, BAŞBAKANIN SİNDİRİM ORGANLARININ İYİ ÇALIŞIP ÇALIŞMAMASINA BAĞLIDIR.
VOLTAIRE

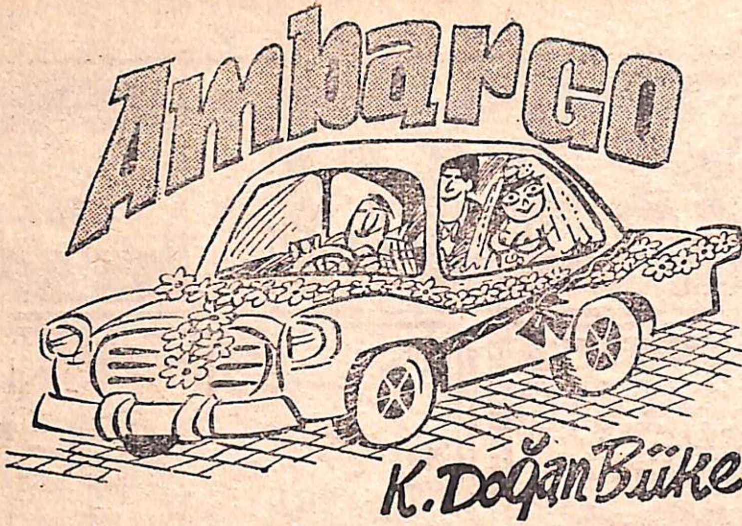

SÜLEYMAN DAHİ OLSAN, RÜZGÂRA GÜVENME.
İZZET MOLLA

ALTI ÜSTÜ KARTOPU, AMA
BİR DE BAKIYORSUN Kİ
KALDIRIP ATMAYA
NE GÜCÜN YETİYOR ARTIK
NE KUVVETİN, YA...
YAEZAKURA

SON bir yıllık yaşamımızın en mühim olayı Ambargo'dur. Yıllardır gazetelerde Amerika'nın Küba'ya ambargo uygulaması, bazı ülkelerin Rodezya'ya ambargo tatbiki... Bir de Arap ülkelerinin İsrail menşeli firmaların ürettikleri mallara tatbik ettikleri ambargo.

Onbeş yıl önce eşimle Beyrut'a gitmiştik. Beyrut, bir dünya pazarı. Ne ararsan bulunur. Yeter ki Yahudilerin ürettiği bir mal olmaya. Bilcümle güzellik müstahzarları, makyaj malzemeleri hep İsrail menşeli firmaların malıymış. Eşim, satıcıdan bir parfüm istiyor, hemen üzerinde Arapça yazılı bir kutuyu tutuşturuyorlar. Eşim: «Falanca marka yok mu?» deyince, eşimin yüzüne bir tuhaf bakıyorlar. O mal, boykot edilmiş, ambargo uygulanmış bir malmış.

Arap — İsrail anlaşmazlığının mağdur takımı Arap hanımları olmalı. Kaliteli güzellik müstahzaratı bulamadıktan sonra, kötüsünü kullanmak neye yarar? Bugünlerde Arap — İsrail gerginliği kısmen giderilmekle, Arap hanımlar bundan böyle daha güzel görünebilecekler...

Şimdi bunları neden yazdığımı merak ediyorsunuzdur. Onu açıklayacağım: Akşamları saat yirmiden sonra, ardarda dizilmiş yirmi otuz otomobilin kulakları tırmalayan, âsapları bozan korna diğer adı ile klâkson sesleri... Bu kafile, düğün öncesi hâtıra resmi çektirmek için fotoğrafçıya giden gelinle damadın ve onların yakınlarının bulunduğu konvoydan oluşmaktadır. Fotoğraflar çektirildikten sonra aynı kalabalık tekrar otomobillere doluşur. Yine aynı gürültü, dayanılmaz şamata.

Gelinle damadın bulundukları arabanın önünde motor kaputunun üzerine bir bebek oturtulmuştur. Lüle saçlı, al yanaklı bir bebek. Çevresine çiçekler serpiştirilmiştir, renkli kâğıtlarla araba süslenmiştir.

Evvelce ne otomobillerin önüne böyle bebekler oturtulur, ne de klâkson çalınırdı. Otomobilin motor kaputunun üzerine karanfiller serpiştirilir, plâsterlerle tutturulurdu. Bunlar; belki, karanfil kadar taze ve güzel bir gelini simgelerdi.

Amerikan filmlerinde izlemişizdir: Yeni evliler balayına çıkarlarken, otomobilin arkasına boş teneke kutular bağlanır, otomobil onların tıkırtısı ile yol alırdı. Otomobilde; ayrıca, «Şimdi evlendiler» veya «Yeni evliler» anlamında «Just Married» yazılı kâğıtlar bulunurdu.

Şimdi Avrupa'da, Amerika'da da öyle mi, bilmiyorum, otomobilin önüne bebek oturtmaları benim asabımı bozuyor. Üstelik bunu, klâkson çalarak umuma duyuruyorlar: «Biz, bebek yapmaya gidiyoruz». Hani, reklâm için camie gidilir, gösteriş için baloya, bir defileye gidilir. Hattâ, gazetelerin «Cemiyet Haberleri» bölümüne «Falanca Gece Kulübünde felekten bir gece çalan doktorlarımız» başlığıyla zorla resminin konulmasını sağlamayı anlarım. Fakat, «Biz bebek yapmaya gidiyoruz» diye kendini teşhir etmeyi doğru bulmuyorum. Bu biraz ayıp kaçıyor.

Hele şoförlerin o biteviye klâkson çalmalarına ne demeli? Bre evlâdım, bebek yapmaya sen mi gidiyorsun, gelinle damat mı? Hadi onlar; heyecanlı, arkada elele, can cana oturmuşlar, bebek yapmak için acele ediyorlar, tasası, heyecanı sana mı düştü?

Şimdi, ambargo konusuna dönüyorum: «Sevişmek de gizli, ibâdet de gizli» olmalıdır. Madem yeni evliler bu gizliliği bozuyor, utanmıyorlar, ben çaresini buldum ve açıklıyorum: Klâksonlara ambargo koyalım. Yerli malı klâksonlar zaten bir hafta içinde bozulup kullanılmaz hale geliyor. İthal malı klâksonlara ambargo koyunca, yeni evliler görevlerinin başına şamatasız olarak giderler.

K. Doğan BÜKE

Ne olacak bu halimiz?

Biri çizer, beşi boyar,
Var çeşitli renklerimiz
Olmasa da tam bir ayar,
Türlü türlü liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

«Birlik içindeyiz» derler
Kargaları güldürürler,
Kımız mı, kan mı içerler?
Hazır kurban gençlerimiz
Ne olacak bu halimiz?...

LİDER — I —

Teşhis; «Büyüklük hastası»
Kendine özgü yasası
Yeğen ve kardeş tasası,
Tam on yıllık kederimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Yolsuzluk kime sorulur?
Kim vurur, kimler vurulur?
Olan, karanlıkta olur
Gündüz yanar fenerimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Var mı bunun başka yolu?
Mebus pazarı kurulu,
Şaşırsa da sağı - solu,
Dümendedir liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Para, en yüce kaygısı,
Eksilmez dosta saygısı,
Yüz vermeyince dayısı,
Hırçınlaşmak hünerimiz,
Ne olacak bu halimiz?...

Anayasa'yı atarsa,
Muhalefeti satarsa,
Koltuklara bir yatarsa,
Kalmazmış hiç kederimiz
Ne olacak bu halimiz?...

LİDER — II —

O ahlâkın direğidir
İmamların meleğidir,
Yüzbin uçak dileğidir,
Tutmasa da kemerimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Oynar ama, yeri dardır,
Ne koparırsa o kârdır,
Bol bol şakaları vardır,
Gülsek, kaçar abdestimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Partiye fitne mi girdi?
Tesbihin ipi inceldi,
Yoktur siyasetin dibi,
Koparsa ip, liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Taban kayıyor be Hoca'm,
Elde kalır sonra koçan
Bir kaçarsa karakaçan
Yere düşer semerimiz
Ne olacak bu halimiz?...

LİDER — III —

Üstüne var mı söylevde?
Her nabza şerbet vermede,
Ödünç mal alıp vermede
En kılastır liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Bir kurulur, bir dağılır,
Grupsuz yine sayılır
Paslı mıh gibi çakılır
İktidara liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Millî birlik, dilindedir,
Millî Cephe elindedir,
Her sazın her telindedir
Oldu artık ezberimiz
Ne olacak bu halimiz?...

LİDER — IV —

Kamplar kurup, silâh çatar,
Yerli silâh alır satar
Üç kişiyle, bıraksalar,
«Çin'e» der; «İlk seferimiz...»
Ne olacak bu halimiz?...

Bu ne celâl, bu ne şiddet?
Hitler duysa alır ibret,
Dünya Sol'u diler, medet
Senden kurşun askerimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Sen Cephenin tamponusun,
Gürültünün ses tonusun
Bir maceranın sonusun,
Olur bir gün haberimiz
Ne olacak bu halimiz?...

LİDER — V —

Gensorudan neden cayar?
Sayılar tutmuyor ayar,
«Cephenin ayağı kayar»
Diye bekler liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Bir demece, beş karşılık,
Kalır mı insanda sağlık?
Muhalefette ustalık,
Kazanıyor liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Nerde kaldı erken seçim?
Ortakla olmuyor geçim,
Bir kez iktidardan geçtin
Daha sabret liderimiz
Ne olacak bu halimiz?...

Yıkılmalı demek olmaz,
Üflemekle dağ yıkılmaz
Dayan, dâvadan bıkılmaz
Gelir mi ak günlerimiz?
Ne olacak bu halimiz?...

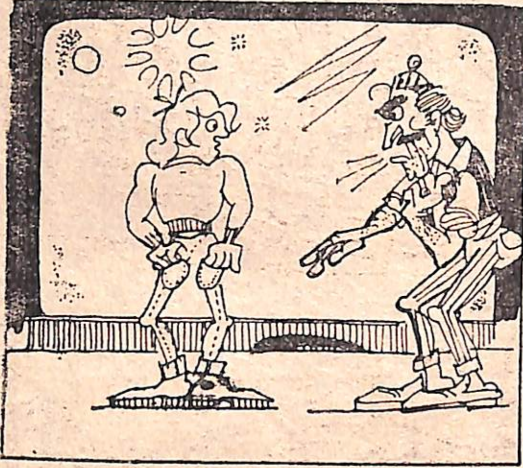
Fikret YILMAZ

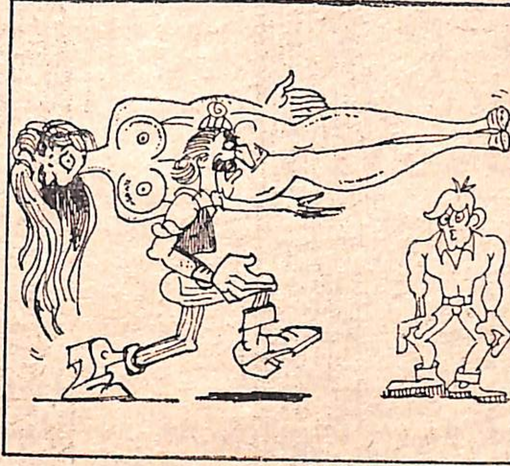
— Açlığa çare: «Az gelişmiş ülkeler ağaç yaprağı yesin»! —

FİGÜRANIN AŞKI

Yazan Mukadder Özakman Çizen Orhan Özdemir

GERÇEK
— «Çekilsene be adam, ayakta mı uyuyorsun;
Biz mal indiriyoruz, kazık gibi durursun!»
Bir kutuya sarıldı: «Bir de biz indirelim!»
— «Yak arka lâmbanı sen, bas git hadi görelim!»

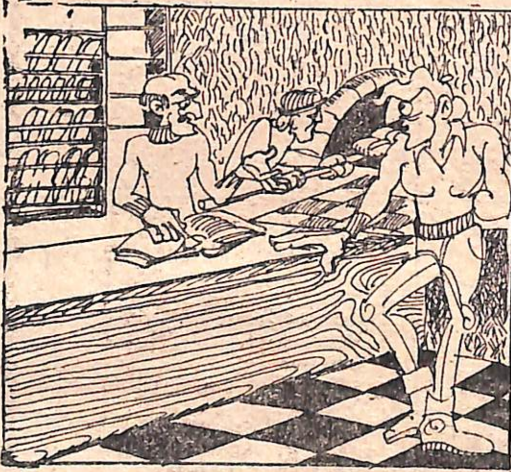

Bu kez indiriliyor otodan manken kızlar;
Vitrindekine benzer esmer var, sarışın var...

İnen bu mankenlerin hepsi de çırılçıplak;
İçerde giydirilip vitrinlere çıkacak...

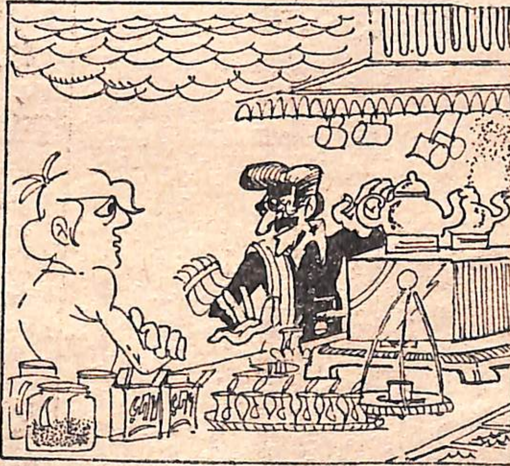

MAHALLE
Mahalleye gelince Bakkal Rüstem'e vardı;
Rüstem Efendi'den o, ay boyu borç yapardı...
Dil dökmesi bakkalın kafasına ermedi;
Rüstem Efendi ona peynir ekmek vermedi.

Bakkaldan sonra hemen fırıncıya uğradı,
Bir ekmek almak idi gidişinin muradı.

Fırıncı söz birliği etmiş sanki bakkalla
«Porçuni ödemezsen,» diyor, «ekmek yok valla!»

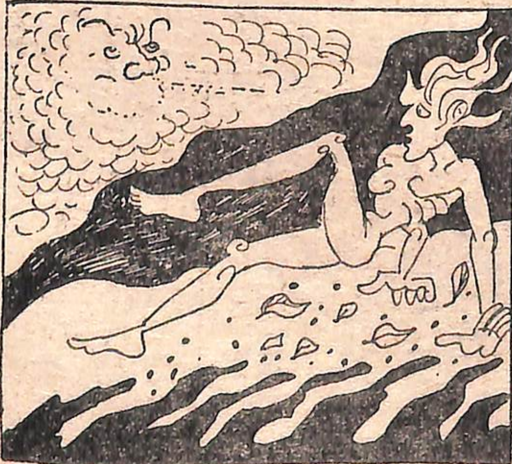
Onun derdini anlar kahveci Murat âbi,
Çıkarıp borç verecek, eşek değildi tabiî...

Kahveden içeriye umutla giriyordu;
Murat'la konuşurken eriyor eriyordu.

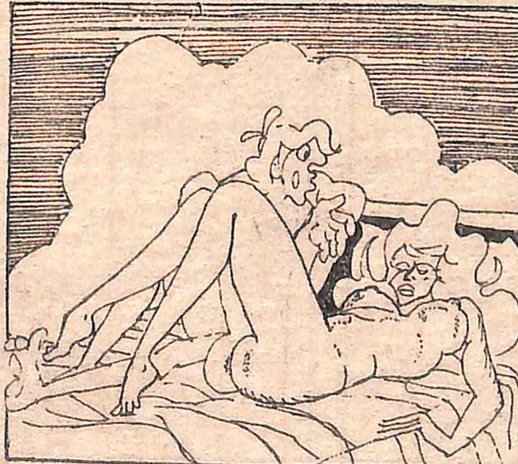

Murat âbi derdine bir çare bulamadı,
Figürancık ondan da bir kuruş alamadı...

Figüran'ın böylece son umudu sönmüştü,
Gecekonduya giden sokağına dönmüştü...

İÇİNİ BEBEĞE DÖKÜYOR!
Plâstiğe yatakta sarıldığı sırada,
Başlamıştı Figüran ona karşı tirada:
«Benim güzel bebeğim, teselline muhtacım;
Ne bir lokma, ne bir su... Sabahtan beri açım...»

Zavallı Figüran'ın günleri aç geçiyor;
Üfürseniz uçacak, bulursa su içiyor...

Gündüzün Yeşilçam'da durmadan iş arıyor;
Geceleri yatakta bebeğini sarıyor...

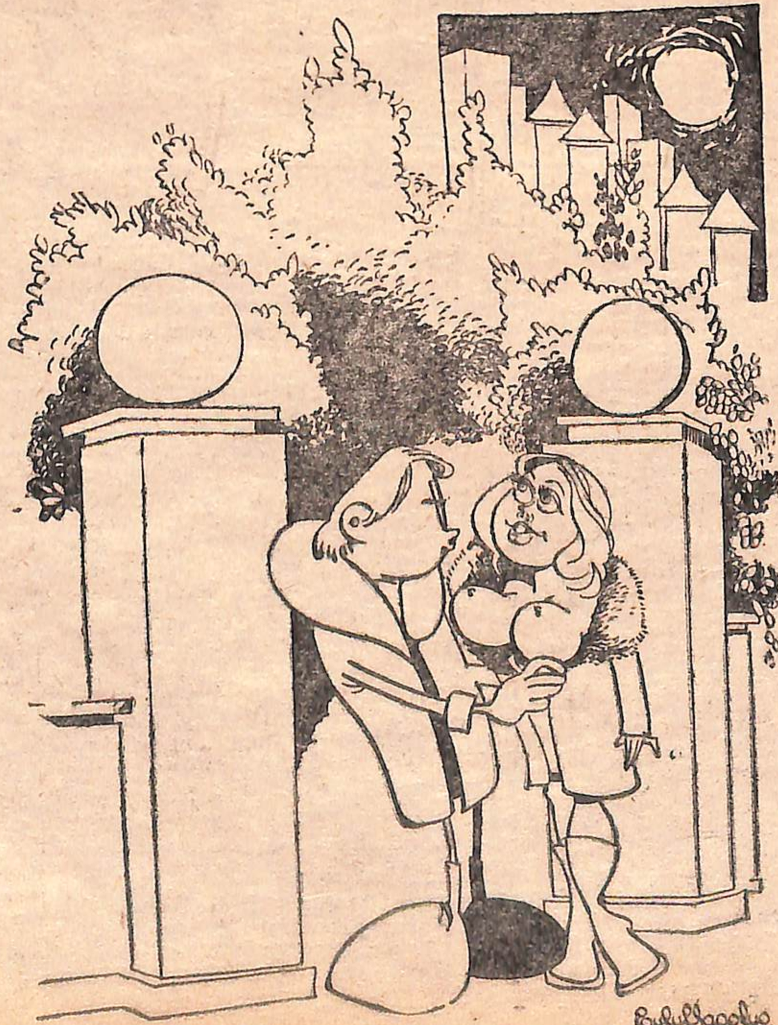

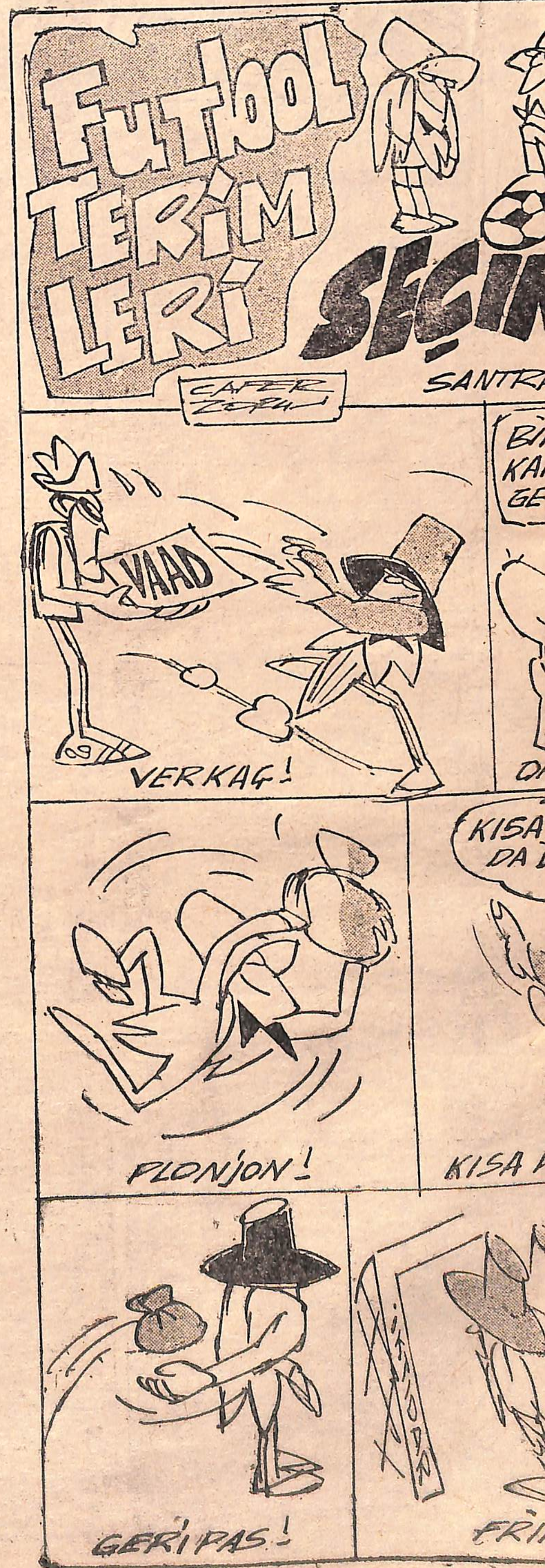
Ev sahibi ile de iyi değil arası,
Nedeni: Ödenmeyen gecekondu kirası...
Her gün ev sahibine bir palavra atmakta;
Bugün, yarın diyerek onu da atlatmakta.

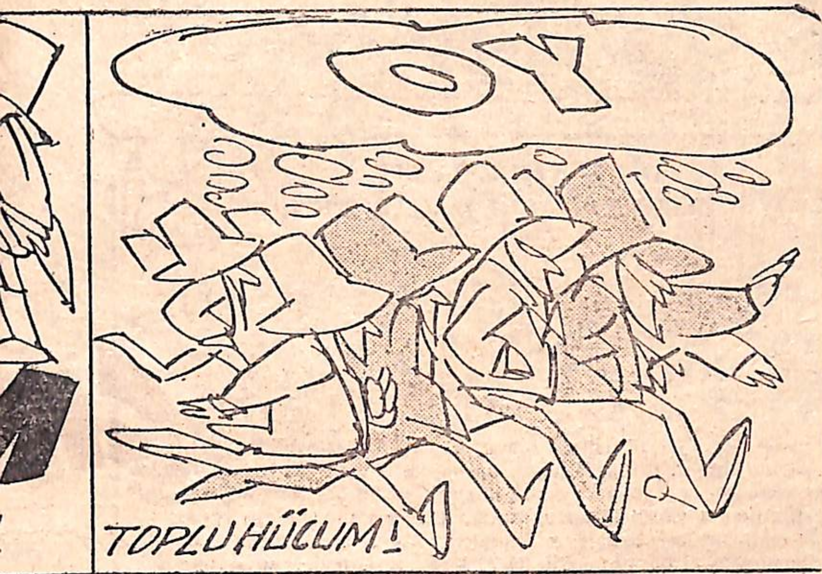
(Devamı gelecek sayıda)

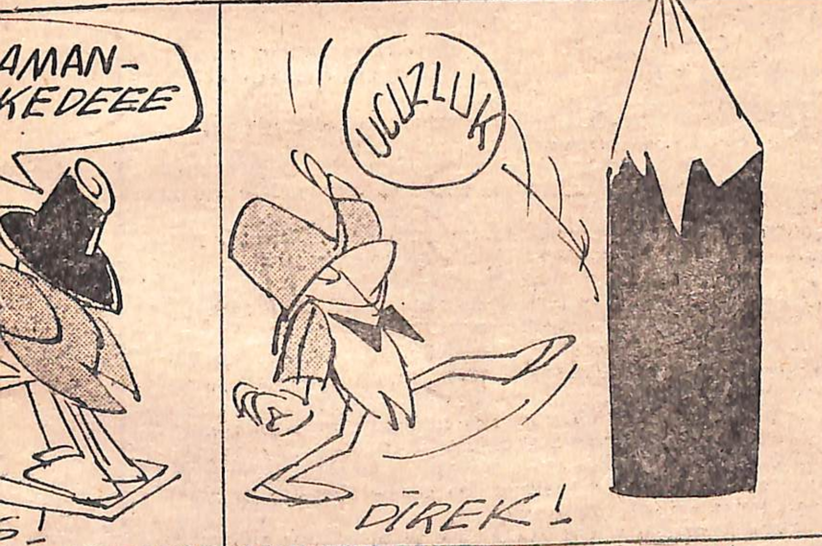
Kadın — Boşuna uğraşma, istediğim kürkü almadıkça öyle cop'la mopla kıramazsın bu grevi!..

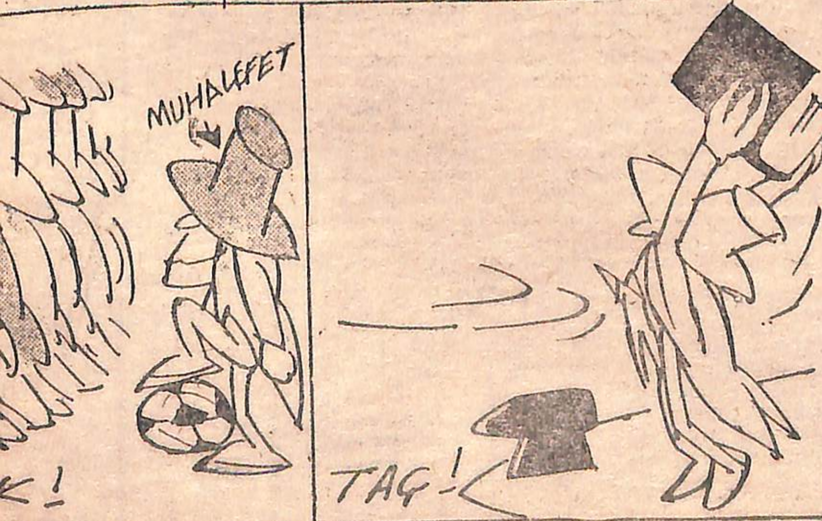

— Kocacığım korkma, hırsızı yakaladım!..

— Ben sana indirimli satışlardan sutyen alma demedim mi?!.

AP, memurları oyalıyor. — Gazeteler —

— Yalancı hani bu ay evlenecektik, sen de mi beni oyalıyorsun?!.

Her Telden — Burhan Esen

BOYNUZ KULAĞI AŞTI, TRT HACİVATLAŞTI.

Dün gece, yatsıdan sonra kapı çalındı. Bizim evin sokak kapısı oturduğumuz odaya uzaktır. Kapıyı tıkırdatan oldu mu, önceden pencereden başımızı uzatır, dâvetsiz misafirin kimliğini inceleriz. Tahsildar, çalçene merhamet tâciri dilenci, sabırsız alacaklı değilse, iner kapıyı açarız. Eğer dışardaki kara listeye dahil biriyse, pencereyi usulca kapatır, evdekilere alârm verir, pasif korunmaya geçeriz.

Bu sefer pencereden dikizleme görevi bizim hanımdaydı. Kalenin burcundan aşağıya doğru bakınca hemen başını geriye çekmiş, pencereyi indirmişti.

— Kimmiş gelen? diye sordum.

— Acayip kılıklı biri ayol. Şapkası, elbisesi İspanyol matadorlarına benziyor. Beli ise, Türkiye güzelinden daha ince.

— Bekçi falan olmasın? Günümüzde demokrasi copla, dayakla ayakta tutulabilir zannediliyor. Bekçi babanın sopası kalınlaştırılmış, beli inceleştirilmiştir belki.

— Yok, yok... Bekçiye benzemiyor.

— Dilencidir mutlaka. Sendika kurmuş, üzerlerine bir de üniforma uydurmuşlardır.

— Dilenci olsa kapıyı hafifçe çalmaz, yumruklardı.

Tartışma sürüp giderken kapıdaki zılgıta başlamıştı:

— Hayı haaaak... Ben bendeniz, ben hâkipâyiniz, kulunuz köleniz, hacı cavcav cenapları. Sesi fıraklı. Sözü sohbeti tatlı. Kapıyı aç, kerem et. Yâr bana bir eğlence medeeet!

Hanım pencereyi yine açtı.

— Bozuk para var mı?

— Ne yapacaksın ufaklığı?

— Duymadın mı yahu, kapıda dilenci var. «Ver bana bir sadaka» diye yaygarayı basıyor!

— Gelen Hacivat. O da sağ'ını sol'unu şaşırdı galiba. Burayı Karagözün evi zannediyor. Dur kapıyı açayım.

Hacivat gösterdiğim koltuğa oturduktan sonra, anlatmaya başlamıştı:

— Önceden söyleyeyim en son sözümü. Yitirdim Karagöz'ümü. Onun marizinin yerini tutmaz yesem de razaki üzümü. İstanbul'a vardım. Binbirdirek'te aradım. Bütün yurdu taradım. Ne perde kuran var, ne de şem'a yakan. Kalmamış Hacivat'ın yüzüne bakan.

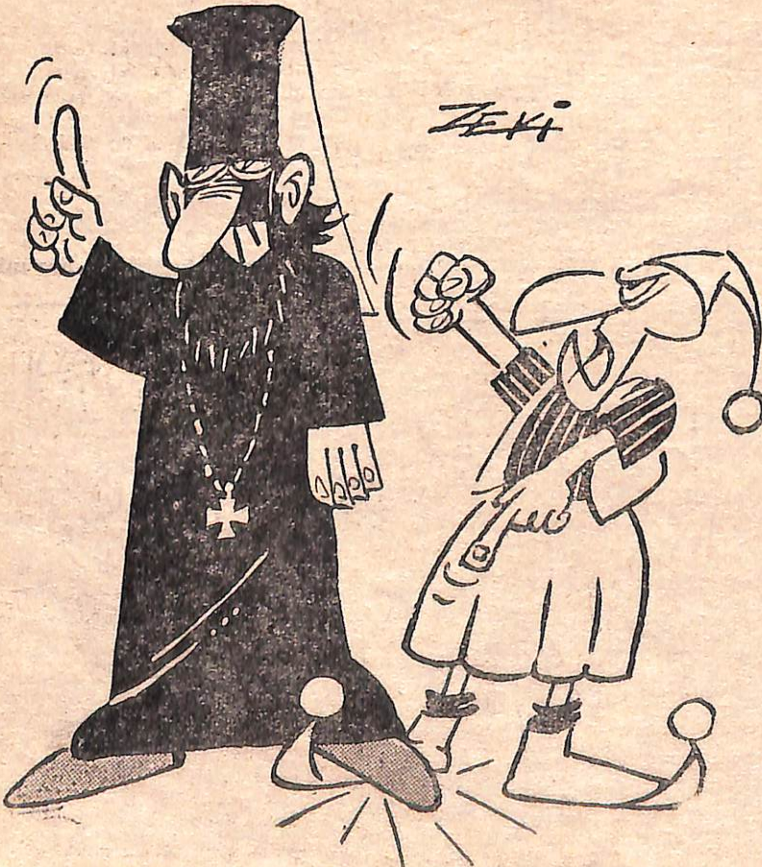
Bizim ortanca kız lâfa karıştı:

— Yetmedi mi yediğin dayak bunca. Sırtın mı kaşındı yine Hacivat amca?

Hacivat kızmıştı:

— Bendeniz ağdalı Osmanlıca konuştuğum için yerdim dayak. Ama bak, TRT beni aştı. O da Hacivat'laştı. Milliyetçi Cephe, benden daha ileri gitti, bunda yok şüphe. Burada noktalayalım sözü. Anladınız mı şimdi, niçin arıyorum Karagöz'ü? Bundan sonra beni unutsun. TRT'nin yakasını tutsun!

— Makarios, «Kıbrıs Rumları kurtulacaksa derhal çekilirim» dedi. —

— Çekil!

DİNLEYİNİZ LÜTFEN, RÜŞVETİ ALDI HAZEREFEN!

ANKARA, (Muhabirimiz Ahmet Densiz, telsizle bildiriyor):

Uçak alımında rüşvet olayı, karıştırdı Ankara'yı. Kimse bakmaz oldu böreğe, baklavaya. Bütün gözler dikildi havaya. Rahat nefes almakta şimdi birader, yeğen. Kalmadı o konulara eğilen.

Şimdi uçakar benzinsiz uçmakta. Atı alan Üsküdar'a doğru kaçmakta. Dün bir ilgili dedi, beyanat vereyim ama, yazarken unutma noktayı virgülü:

— Kanımca doları Hazerefen Ahmet Çelebi çalmıştır. Kitaba el basarım ki Amerika'dan rüşveti o almıştır. Güreşilmez kıspetsiz. Kanat takılıp uçulmaz rüşvetsiz. Soruşturmayı derinleştireceğiz. Anlasın Konya'yı, Hanyayı. Uçaksız, benzinsiz havalarda dolaşmayı.

Belgeleri iyice inceleyin lütfen. Sağdan havalanmış, soldan yere düşmüştür Hazerefen. Bu da ispatlıyor ki Ecevit'in yolundaydı, ortanın solundaydı..

Suçluyu yakaladık.

Ötesini bize bırakın artık!

Geçmişte bugün :

İSTANBUL'UN FETHİNDE DE AMERİKA AMBARGO UYGULAMIŞTI

Beşyüz yirmiüç yıl önce bugün, Osmanlı orduları İstanbul'u kuşatmıştı. Kostantinopl alınacak, Bizans'ın başşehri hudutlarımıza katılacaktı.

Leventler «Allah! Allah» deyu kılınç üşürürler, önlerine çıkan kâfirlerin kellelerini yere düşürürler idi.

Bayrağımızı kalenin burcuna çekince Ulubatlı Hasan, «Savaş bitti» havasını çalmaktaydı borazan.

Fatih Sultan Mehmet kıratının üzerinde zaptedilmiş şehri dolaşırken, emirler yağdırıyordu:

— Sakın ola ki ibâdet yerlerine dokunulmaya. Amana kılınç çalınmaya. Kefere malı alınmaya. Esirlerin saçları dahi yolunmaya.

Sultan böyle konuşurken tatlı tatlı, yanında belirdi bir atlı:

— Amerikanya elçisi hünkârımla halvet olmak ister!

— Ben otağıma gidiyorum. Tiz ona yol göster!

Amerika elçisi Mister Plaster az sonra atmaca burunlu, demir bilekli, aslan yürekli padişahın huzurundaydı.

— Hünkârım, diye başladı söze, hükûmetim İstanbul'un zaptına karşıdır. İşgali durdurunuz, akıncılarınızın elebaşlarının başlarını vurdurunuz...

— Bre elçi olur mu? Ok yaydan çıkmıştır, durdurulur mu?

— Aksi halde ambargo koyacağız!

— Koskoca İstanbul'u nasıl ambara koyarsınız? Buraya gelirken ya viski içtin, yada vermut. Bu işe burnunuzu sokarsanız bizim ellerimiz elbette toplamıyor armut.

— Savaş sırasında NATO'ya ait ok ve mızrakları kullanmışsınız. Gemileri karadan yürütmek için dökülen zeytinyağlarını, ağaçların da fidan olarak Amerika'dan getirtildiğini saptadık. Adı geçen yağlar da iznimiz olmadan kullanılamazdı...

Fatih kızmıştı. Muhafızlara seslendi:

— Kapıyı gösterin. On akçe de harçlık verin. Salın yakasını gitsin. Bu iş burada bitsin.

Elçi kapıdan çıkarken son sözünü söyledi, şöyle dedi:

— Hareminizdeki kolleksiyon bozulacak. Çünkü... Yeni Dünya'dan gelen cariyelere de ambargo konulacak!

GEL

Gökteki uçak
Hediyesiz uçmaz.
Kilotlu çorap
Hilesiz kaçmaz.
Adını da değiştir
Ağzının tadını da.
Yerde vurgun bulamazsan
Fezaya gel.
Mühür kimde ise
Süleyman odur.
Tebdili iman
Ve ünvan için
Mühürcü Rıza'ya gel.
Soluna soğan
Sağına sarmısak tak
Evrene öyle bak
Hizaya gel!

B. E.

YEDİ GÜN

PAZARTESİ :

Bir bileni bulmalı

Günaydın'ın parlamento muhabiri Can Pulak almış eline kalemi, soru yağmuruna tutmuş önüne geleni!

«Etin, ekmeğin ve şekerin fiyatlarını biliyor musunuz?»

Soru bu kadarcık işte.

«Niye sordun, ekmek mi alacaksın?» diyen Başbakan, bir günlük aradan sonra üç ayrı fiyatla çıkmış soru sahibinin karşısına. Tabii atış karavana!

Ticaret Bakanı Başol:

«Fiyatlar mı?» demiş. «Ne bileyim ben? Bizim evde alışverişi hanım yapar.»

İçişleri Bakanı Asiltürk:

«Fiyatlardan bana ne? Senin asayişten şikâyetin var mı, onu söyle.»

Asayişten şikâyetçi olmayanı bizler bilmiyoruz. Fiyatları bakanımız bilmiyor, ödeştik gitti sayılır.

Orman Bakanı Kapanlı:

«Ekmek ve şeker yemediğim için fiyatlarını da bilmiyorum» demiş.

Adalet Bakanı Müftüoğlu ise bayağı bozuluyor:

«Şimdi durup dururken ne yapacaksın ekmek fiyatını?»

Amaç bozgunculuk yapmak, kabinenin temeline dinamit koymak değil mi? Arkadaşımız sokuluyor Devlet Bakanı Erkovanlı'nın yanına...

«Canım sırası mı şimdi böyle şeylerin?» diye dikleniyor bakan. «Hem erkek adam şekerin kaça olduğunu nerden bilsin?»

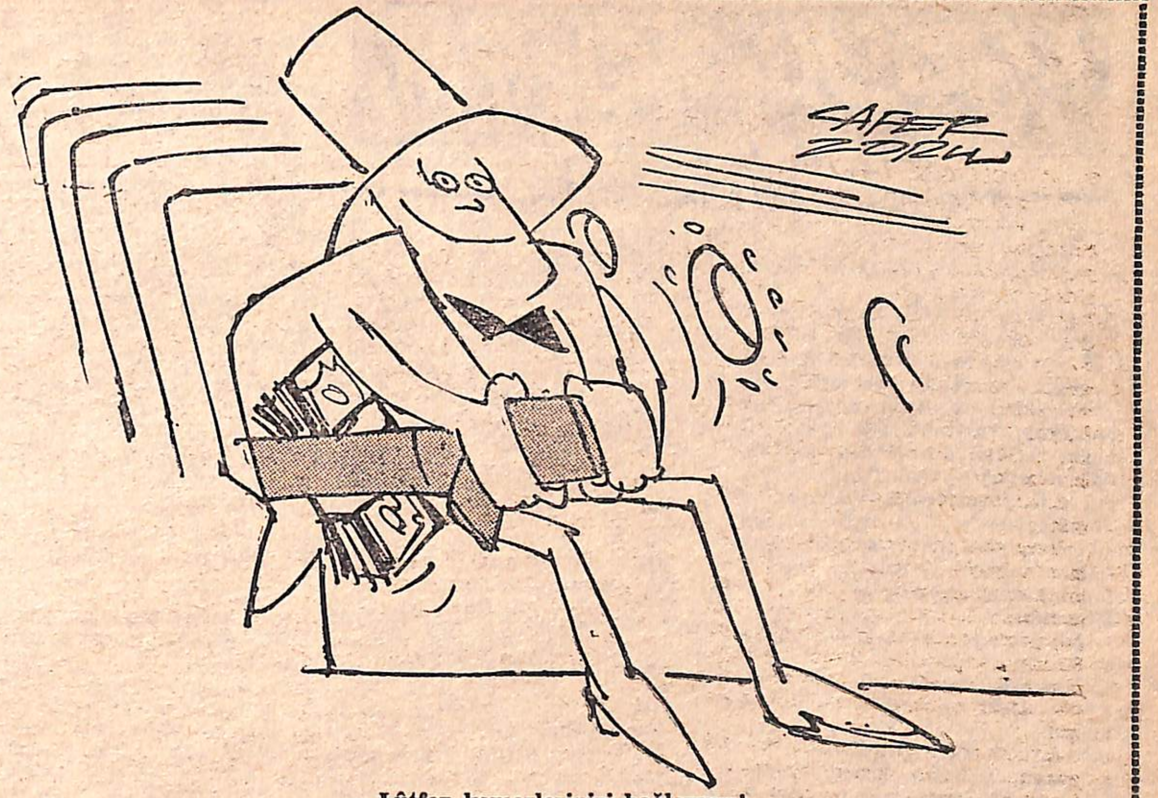
En güzel yanıtı da, Kültür Bakanı Danışman veriyor:

«Bakanlar fiyatlarla uğraşmaz, işin politikası ile uğraşır.»

Millet ile vekili arasındaki farkı iyice anladınız değil mi?

Millet, eline geçen üç kuruş aylıkla çoğu kez yemeden yatar; vekil, fiyatları bilmeden ucuzluk, refah ve kalkınma nutukları atar!

Her kim ki yediği içtiği temel gıda maddelerinin hem fiyatlarını bilir, hem bakan olur, o zaman da dünyanın sonu gelir!

— Lûtfen kemerlerinizi bağlayınız!

SALI :

Reform

Üç beş Kıbrıslı Türk ile üç beş Kıbrıslı Rum bir araya geldi mi, gazeteler başlıyor yoruma:

«Kıbrıs'ta toprak sorunu ele alınıyor.»

«Viyana'da toprak sorunu ele alınıyor.»

«Atina'da toprak sorunu ele alınıyor.»

Meğer ne geniş kapsamlı bir reformmuş mübarek.

Urfa'yı pilot bölge seçiyoruz... Kıbrıs'ta toprak dağıtımına geçiyoruz!

ÇARŞAMBA :

İnsan ticareti

Polonya'ya 12 milyar lira ödeyen Batı Almanya, karşılığında 125 bin Alman'ı satın almış.

Dünya ticaretinin yön ve biçim değiştirmeye başladığı şu sıralarda habere sevinelim mi, üzülelim mi bilmem.

Zira adı geçen ülkede dünya kadar işçimiz var. İster misiniz günün birinde kelle başına ortalama bir fiyat biçsinler, bizimle pazarlığa geçsinler!

PERŞEMBE :

Amerikan yardımı

Açlığa çare bulan Amerikan Bilim Vakfı öneriyor:

«Az gelişmiş ülkeler, ot yesinler!»

Ot dediğin nedir ki?... Başı sıkıştığında saksıda bile yetiştirir insan. Yeter ki besleyiciliği bilim adamları tarafından kanıtlanmış, vakıf tarafından öğütlenmiş olsun. Adamların zaman zaman az gelişmiş ülkelerde silâhlı bombalı karışıklıklar çıkarmaları boşuna mı? Kentleşme yüzünden otlakların azaldığını görüyorlar, bir göz işaretiyle yıkım emrini veriyorlar! Amaç, fakir fukara az kalmasın hani.

CUMA :

Dil sürçmesi

Kaçakçılık, yolsuzluk, yangın, soygun, cinayet derken gazete kendince en ilgincini bulmuş, haberine başlığı atmış:

«İstanbul'a direk dayanmıyor!»

Dayanmadığı doğru ya, dayanmayan ne?...

Direk mi?... Yürek mi?

CUMARTESİ :

Başımıza gelenler

Yeni bir buluş: Bundan böyle yakıt olarak petrol yerine su kullanılacakmış!

Ülkemizin dört bir yanı suyla çevrili diye sevinmeyin sakın. Islık çalan musluklara bakın!

İçmek için, temizlenmek için suya hasret gidilen yerde damlasını yakıp tüketecek babayiğit nerde?

PAZAR :

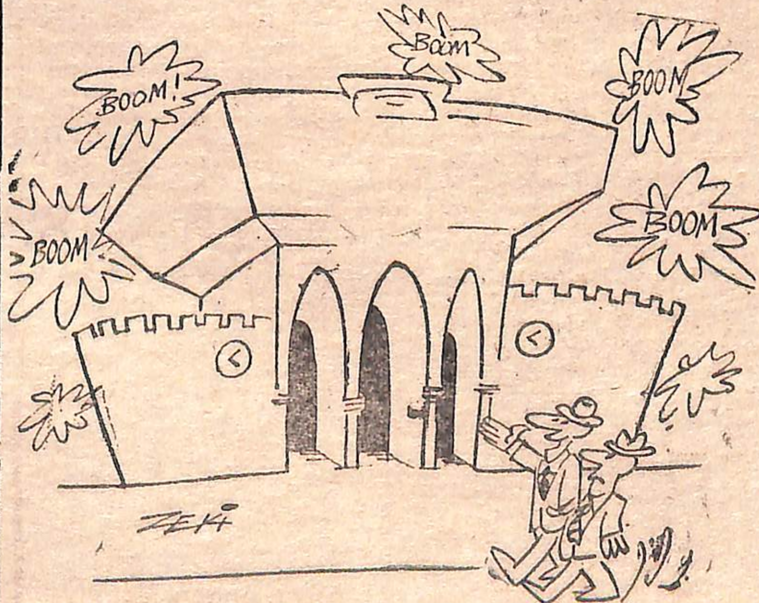
Cay birader

Televizyonun sevimli tipi komiser Columbo Türkiye'ye geliyormuş.

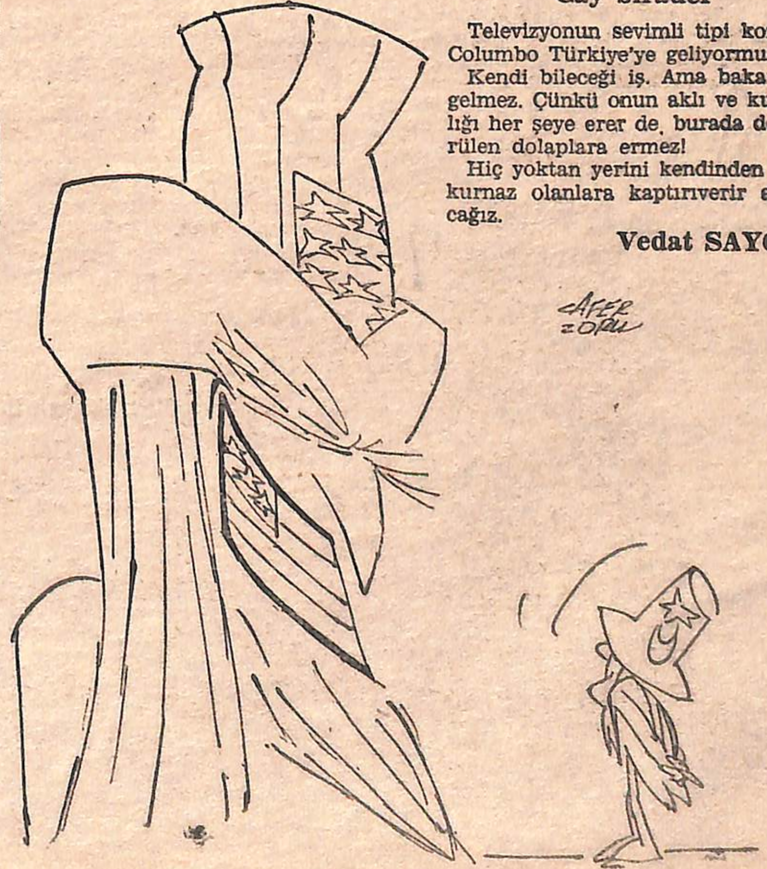
Kendi bileceği iş. Ama bakarsınız gelmez. Çünkü onun aklı ve kurnazlığı her şeye erer de, burada döndürülen dolaplara ermez!

Hiç yoktan yerini kendinden daha kurnaz olanlara kaptırıverir adamcağız.

Vedat SAYGEL

— Tahsil farkı aranmadan memurlar en yüksek dereceye yükselebilecek. —

— Galiba yüksek öğrenim yapanlara öbür dünyada rağbet var!..

ACI TEBESSÜM!

Yozyürek destanı

Sulhi Dölek

Güzelim çocukluk günleri

YOZYÜREK doğarken anasının öldüğünü, bir yıl ona komşunun yarı deli kızının baktığını, sonra bu yarı deli kızın yarım aklını da yitirip tımarhanelik olduğunu, Yozyürek'in babası Seyfi beyin yeniden evlenip yeni karısından dört çocuk edindiğini, Yozyürek'le başedemeyen üvey ananın bu azgın oğlanı Seyfi beye bağlattığını ve iplerin yedi ay hiç çözülmediğini biliyor muydunuz? Bilmiyorsanız utanın. Bütün bunları geçen hafta anlatmıştık.

Kaldığımız yerden sürdürecek olursak...

Üvey anasının evde olmadığı bir sırada ipleri dişleriyle kemirerek kopardı Yozyürek. İkizler yerdeki minderin üstünde uyuyorlardı. Sıska, çirkin, acınacak görünüşteydiler. Minderi köşesinden tutup sokağa sürükledi Yozyürek. Evden getirdiği bir maşrapa suyu suratlarına boca etti.

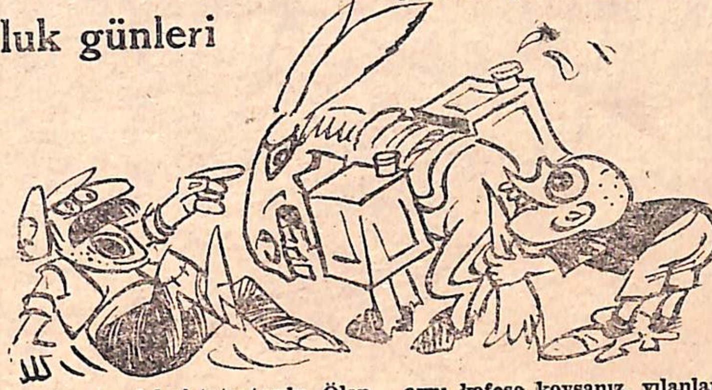
Sırılsıklam uyanıp kendilerini yol ortasında bulan ikizler yaygarayı bastılar. Yozyürek'in sokakta oynayan öteki iki kardeşi ikizlerin yardımına koştu. Birini bir tekmede devirdi Yozyürek. Öbürünün kafasına maşrapayı indirdi. Maşrapadan tang diye bir ses çıktı. Bakır maşrapalar genellikle böyle ses verirler.

Bitişikte oturan yaşlı kadın, romatizmalı dizlerini tutarak geldi. Karnına yaman bir tos atarak yere serdi onu Yozyürek. Yetişen ikinci bir kadının entarisinin önünü yukarıdan aşağı yırttı. Kendisini zaptetmeye kalkışan sakayı kenara itip eşeğini de bacağından ısırdı. Koşarak sokağın ucunda gözden yitti.

Ağabeylerinin kafasındaki şiş indiyse de, ikizler bu olaydan sonra kekeme kaldılar.

O gece eve döndüğünde bir sürpriz bekliyordu Yozyürek'i. Babasıyla üvey anası konuşup yeni bir karar almışlardı. «Şimdiye dek,» demişlerdi, «hep dayakla yola getirmeyi denedik oğlanı. Biraz da güzellikle uslandırmaya çalışalım.»

Bir araba odun yiyeceğini sanan Yozyürek, kendisine bir fiske bile vurulmadığını görünce şaşırdı. O yaşta bile sevmezdi şaşırtılmayı. Gece kalkıp perdeleri tutuşturdu. Ölen anası çalışırken dişinden tırnağından artırdığı parayla almıştı bu perdeleri.

Tüm ev halkının iyice pişmesi isten bile değildi ama, neyse ki üvey ananın uykusu hafifti. Yangın büyümeden söndürüldü, Yozyürek dayak payını birikmiş faizleriyle birlikte aldı.

Yozyürek'in babasının bir tanıdığı, bir çocuk uzmanının adresini verdi Seyfi beye. «Götür oğlanı ona, bir baksın,» dedi. «Çaresini bulamazsa bile tıp tarihinin kayıtları zenginleşmiş olur.»

Baba bunu akla yakın buldu. Oğlunu yanına katıp bu çocuk ruh sağlığı uzmanına götürdü. Yozyürek tıp bilimiyle böyle tanıştı, ve o anda kararını verdi: Büyüyünce doktor olacaktı. Hiç değilse birkaç günlüğüne...

«Hoşgeldin yavrum,» dedi doktor, elini uzatarak.

«Dikkatli olun doktor bey,» dedi Yozyürek'in babası. «Bu oğlanın ne yapacağı belli olmaz.»

«Saçma» dedi doktor. «Bana uslu bir çocuk gibi görünüyor.»

Uzatılan eli saygıyla öptü Yozyürek. Çekingen bir gülümsemeyle koltuğun en ucuna ilişti.

«Nedir şikâyetiniz?»

Yozyürek'in babası bu anı bekliyordu zaten. İçinde birikenler çabuk çabuk dökülmeye başladı ağzından. Yozyürek'in başına sardığı dertleri, o güne dek neden olduğu irili ufaklı felâketleri bir bir saydı. «Üç gün anlatsam bitiremem,» diye noktaladı sözlerini. «Bu çocuk Salacak Canavarı'nın kişiliğini taşıyor.»

«Doğru mu bunlar oğlum?» diye sordu doktor.

Yozyürek utangaç utangaç gülümsedi.

«Sözünü ettiğiniz çocuğun bu olduğuna emin misiniz?»

«Keşke olmasaydım. Bu çocuk bana yıllardır kan kusturuyor. Bu çocuğun içindeki kötülük ateşini söndürmeye denizlerin suyu yetmez. Bu çocuk başkalarının çektiği acılarla beslenir. Bu çocuk...»

«O kadar kötü demek?...»

«Akrepler bile onun kadar kötü değildir. Bu çocuğu on tane kobra ile aynı kafese koysanız, yılanların başına gelenler içinizi sızlatır. Bu çocuk hiçbir...»

Bir hıçkırık, dertli adamın sözlerini böldü. Yozyürek'ti hıçkıran. Gözünden birbiri ardından iniyordu yaşlar. «Babacığım, benim için böyle kötü sözler söyleme.»

Yozyürek'in babası allak bullak oldu ama, kendini çabuk toparladı. «Kapa çeneni, pis numaracı!»

«Ne olursun bana vurma baba! Hiçbir yaramazlık yapmadım ki...»

Doktor bir Yozyürek'e baktı, bir de babasına. «Siz lûtfen dışarı çıkar mısınız bayım? Oğlunuzla birkaç dakika yalnız görüşmek istiyorum.»

Kapının önünde beklerken sinirliydi Seyfi bey. Bu oğlan yine son anda bir şeytanlık yapıp yerin dibine sokacaktı onu. Doktorun boş bulunmasını bekliyor olmalıydı. Böyle bir çocuğu haketmek için ne günah işlemiş olabileceğini düşündü.

Dakikalar geçiyor, bir türlü beklediği yaygara kopmuyordu içeride. Kötü belirtiydi bu. Yozyürek hazırlık süresini böyle uzun tuttuğuna göre, program da o denli zengin olacak demekti. O kafasız doktor da haketmiyor değildi başına gelecekleri. Uyarılarına hiç kulak asmamıştı. Sanki her şeyi kafasından uydurmuştu Seyfi bey. Evet, evet, fazlasıyla haketmişti doktor başına gelecekleri. Oh olsundu!

Kapı usulca açıldı. Doktor bembeyaz bir yüzle çıktı dışarı. «Utanın!» diye tısladı. «Doktora ihtiyacı olan oğlunuz değil, kendinizsiniz. İnsan bunları öz oğluna değil, can düşmanına bile yapmaz. Çocukcağızın anlattıklarına ilkin inanamadım. Sonra kopuk uçlar birbirine eklenmeye başladı yavaş yavaş. Hastasınız siz. Bu melek gibi çocuğa işkence etmekten vazgeçin. Yoksa mahkeme kararıyla aldırtırım elinizden. Sizi de hapse tıktırtırım. Bir de utanmadan buraya ne yüzle geliyorsunuz?»

Seyfi beyin kafasına dank etti gerçek: Yozyürek doktoru değil, onu seçmişti şeytanlığına hedef olarak. Doktora ne yalanlar anlattığını hiçbir zaman bilemiyecekti ama, az çok tahmin edebiliyordu.

Başı öne eğik, doktorun arkasında duruyordu Yozyürek. Yüzünde o ürkek, mâsum, çekingen anlatım vardı.

«Alın oğlunuzu, gidin buradan. Ve insanca davranın ona bundan sonra.»

«Beni ona verme doktor amca,» diye yalvardı Yozyürek. «Yine dövecek beni.»

«Korkma oğlum,» dedi doktor. «Bir şey yapamaz.»

Baba - oğul merdivenleri inmeye başladılar. Bir kat aşağıda hırsla söylendi adamcağız. «Bunun hesabını vereceksin. Neler uydurdun doktora?»

«Hiçbir şey uydurmadım,» dedi Yozyürek. «Gerçeği söyledim.»

Seyfi bey daha fazla dayanamayıp tokadı yapıştırdı. Şaklamanın hemen ardından, yukarıdan doktorun sesi geldi:

«İçimdeki son kuşku kırıntısı da silindi. Senin gibilerin çocuk sahibi olmalarına izin verilmemeli.»

....

O günlerde okula başladı Yozyürek. Sınıfının en güzel çocuğu oydu. Yüzüne bakan, yemek yerine günde üç öğün sopayla beslenen bir şeytan yavrusu olduğunu anlayamaz; iyi bir ailenin üstüne titrenen biricik oğlu sanırdı. Yanakları pembe ve gamzeli, siyah saçları ipek gibi yumuşacık ve dalgalı, yeşil gözleri pırıl pırıldı. Dört ayda dört harf öğrenemedi ama, öğretmenin gözdesi oldu.

Bir gün okuldan döndüğünde kapıyı kimse açmadı ona. Yumrukla vurdu, tekmeyle vurdu, karşılık alamadı. Arkaya dolaşıp mutfak penceresinden içeri girdi. Boştu ev. Sadece babası, üvey anası ve kardeşleri değil; eski koltuklar, gıcırtılı sandalyeler, ikizlerin minderi, kap-kacak, tüm eşya gitmişti. Tamkatırdı ev.

«Taşındılar onlar,» dedi komşu kadın.

«Beni yanlarında götürmeyi unuttular mı yâni?»

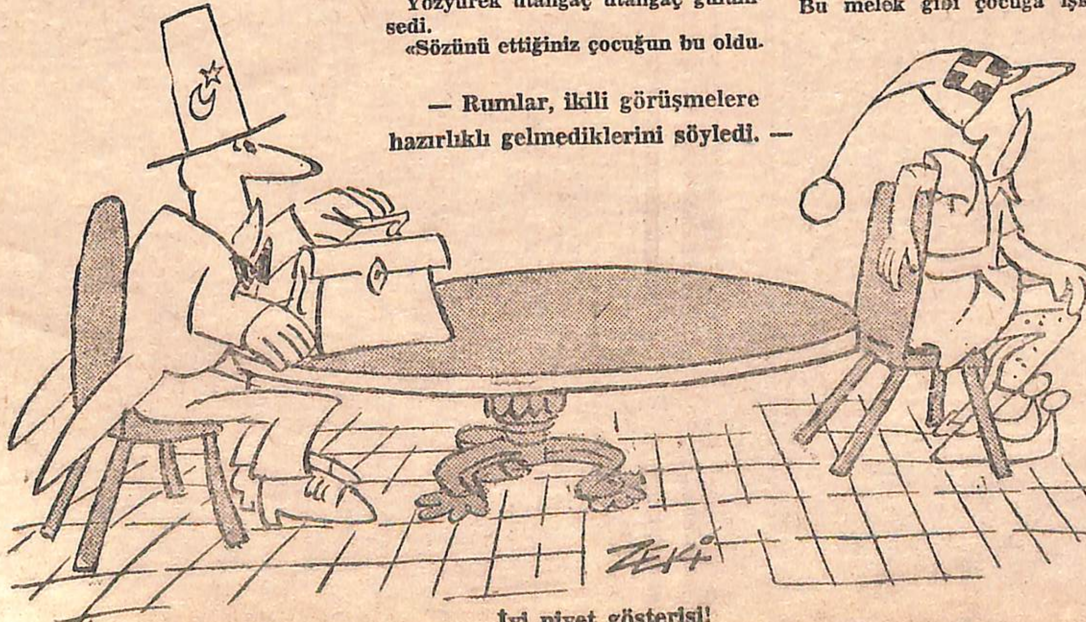
«Unutmadılar,» diye yanıtladı kadın. «Bile bile bıraktılar.»

İşte, yapayalnız kalmıştı Yozyürek yeryüzünde. Büyüklere bile acıması olmayan bir dünyada uzun süre çocuk olarak kalamazdı. Çabuk büyümeliydi. Büyüdü de. Yedi yaş ile onsekiz yaş arasındaki yılları oracıkta, komşu kadının karşısında, birkaç saniye içinde yaşayıverdi.

Elindeki okul çantasını yere bıraktı, dönüp hayata atıldı.

Sulhi DÖLEK

— Rumlar, ikili görüşmelere hazırlıklı gelmediklerini söyledi. —

İyi niyet gösterisi!

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiyatı : 250 kuruş.

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar santimi 65 lira.

Bir garibin öyküsü

YAZAN-ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

SEVBİLİ OKUYUCULAR, İBİŞİN OMUZLARDA GEZDİĞİ, HALKIN SEVGİLİSİ OLDUĞU KASABADA ŞAMATA SON DEMİNİ BULMUŞ OLDUĞU. TEZAHÜRATIN AYYUKA ÇIKTIĞI BİR SIRADA BÜYÜK BİR GÜRÜLTÜ İLE GÖKYÜZÜNDE KUŞA BENZEYEN ACAİP BİR UÇAK PEYDAHLANDI. WC100 RÜŞVET UÇAĞI KASABADA YENİ BİR DEVİR AÇACAKTI!..

KASABA GÖRÜNDÜ PATRON! ŞİMDİ NE YAPACAAZ! MEYDANA İNELİM Mİ PATRON!

USA

HAYIR! ÖNCE BİR DOLAŞALIM BU KADAR PARAYI HERKESİN GÖZÜ ÖNÜNDE DAĞITMAK OLMAZ!

DURUUUN! BİR GÜRÜLTÜ DUYDUM!

EVEET! BİR DEVLET KUŞU GELİYOR! BAKALIM KİMİN KAFASINA KONACAK.

KAFAYA DEĞİL KELLEYE! DEVLET KUŞLARI KONMAK İÇİN İRİ KELLE ARARLAR.

ŞİMDİ İNİŞE GEÇ! ÇATIRTI KOPAR! GAZA BAS! GÜRÜLTÜ YAP. HALKI DAĞIT!.. GETİRDİĞİMİZ DOLAR TORBALARINI UYGUN YERLERE VERELİM...

Fakat dolar yüklü uçak hızla inişe geçtiği halde bir takım kişiler devlet kuşu olarak gördüğü uçağın kendi kellesine konmasıçin esas duruşa geçtiler.

BENİMKİNE KONSA!

BENİM KELLEYE KONSA!

BENİM KAFAMA KONSA!

Fakat uçak kimsenin kellesine konmadan uzaklaşınca...

YUUHH!

ALÇAK REZİL RÜŞVETÇİ!

NAMUSSUUUZ

REZİL KEPAZE HERİFLEER

aydın

Sizin ♥ için

HARDALLI SANDVİÇ

İki arkadaş bir büfeye girdiler. Birisi sosisli sandviç istedi ve ekledi:

— Hardal da koy.

Büfeci sandviçin arasına ufacık bir sosis koydu ve bolca hardal sürdü. Sosisin âdeta hardalın içinde yüzdüğünü gören ötekisi:

— Bana da bir hardallı sandviç, sosis de koy, dedi.

Osman Serhat ERKEKLİ — Aydın Sokak 34 - 12 — Bostancı/İST.

İKİ SEVGİLİ

Güneş ufukta kaybolmuş, kızıllığı kalmıştı,
İki sevgili sahilde hülyalara dalmıştı.
Düşü, arzuladıkları biçimde bıraktılar,
Ve sonra tatlı tatlı birbirlerine baktılar.
Belli, yine yarınlardan çok şey umuluyordu,
Kızla oğlan birden birbirine yumuluyordu.
Yine bekleniyordu bir türlü gelmeyen yarın,
Umudu olacaktı daha nice yanmışların.

VEYSEL KARASOY
PTT Memuru — A. Bostanlısı/İZMİR

Yazısız
(Cevat ÖZER — İstanbul)

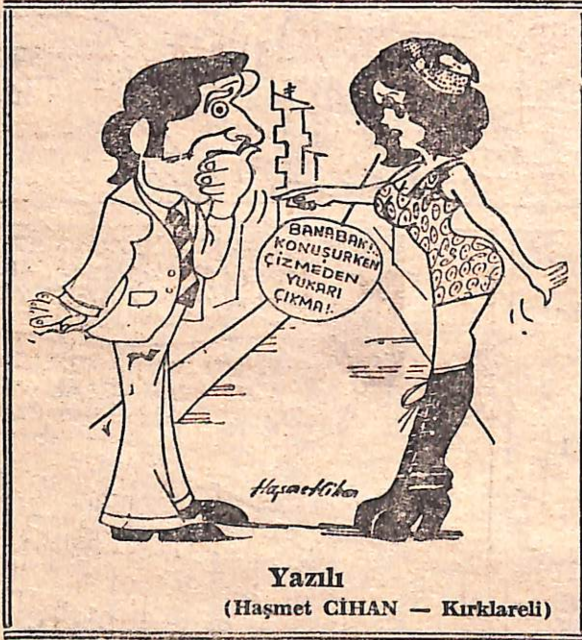
NEYMİŞ?

— Şu adam var ya! Bütün kış ateşin başından hiç ayrılmadı!

— Çok mu zengin

— Yok canım, kestane kebapçısı...

Mehmet ÖNGEN
Atatürk Öğrenci Sitesi Yurt: 6
Topkapı/İST.

Yazılı
(Haşmet CİHAN — Kırklareli)

ŞARKILARA DİZELER

Artık bu solan bahçede bülbüllere yer yok
Arap uyandı şimdi boş lâfa mideler tok
Nerelerde kaldın ey servi nazım
Hasretine dayanamaz Kel Kâzım
Tel tel taradım saçını her teline gül bağladım
Sen ömür boyunca güldün, bense yıllarca ağladım
Sen bezmimize geldiğin akşam neler olmaz
Ömür tükenmeyince çekilen çile dolmaz
Bahar bitti güz bitti artık bülbül ötmüyor
Bizim çoban yıllardır davar bile gütmüyor
Ömrümce hep adım adım her yerde seni aradım
Dün gece şimşir tarakla o kel başını taradım
Kalbim yine üzgün seni andım da derinden
Kalk artık çok oturdun su çıkacak yerinden
Ne kadar acı çektim günleri saya saya
Esir olduk zeytin ekmekle kuru fasulyaya
Yârimin zülüfleri ipek ipek tellidir
Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir
Körfezdeki dalgın suya bir bak göreceksin
Anladım defterini gene sen düreceksin.

Ayhan BAŞER
Yenimahalle Bayır Sok. No: 8 ÇANKIRI

OKUL SIRALARINDAN YANKILAR

BİZ NEYİZ?

Beşinci sınıf öğrencileriyle Fen Bilgisi dersinde «Sağlığımız» ünitesini işlerken, bir insanın en az yılda bir kere genel sağlık kontrolünden geçmesinin insanlığının gereği olduğunu söyledim. Selim söz alarak:

— Biz neyiz öğretmenim? dedi.

Mürsel MANAV
Yatılı Bölge Okulu öğretmeni
İspir/ERZURUM

KATIR HOCAM

Öğretmen duvardaki resmi göstererek:

— Eşek mi, katır mı? diye sorunca, çocuk:

— Katır öğretmenim, deyiverdi.

Bütün sınıf kahkahadan kırılırken, öğretmeni nüktedanlığı elden bırakmayarak konuştu:

— Estağfurullah.

Osman Serhat ERKEKLİ
Aydın Sokak 34 - 12
Bostancı/İSTANBUL

ÇANTAMI UNUTMUŞUM

İlk ders zili çalmış ve tüm öğrenciler sınıflarına girmişlerdi. Birinci sınıfı okutan öğretmen, sınıfa girecekken bir öğrenci de sınıftan çıkıyordu.

Öğretmen sordu:

— Nereye gidiyorsun kızım?

— Çantamı evde unutmuşum öğretmenim, dedi.

Bunun üzerine öğretmen sertçe bağırdı:

— Niçin kendini de evde unutmadın?

Öğrenci aceleyle ve safça cevap verdi:

— Vallahi evde oturuyordum unutmuşum, Meryem çağırdı.

Saffet GÜLER
Musabeyli Nah. İlkokulu Öğ.
YOZGAT

AV KÖPEĞİ

İki palavracı avcı konuşuyorlardı:

— Dünyadaki av köpeklerinin en iyisi benimkidir.

— Yok canım, ne kadar olsa benimki kadar hassas olamaz.

— Bak anlatayım da bana nasıl hak vereceksin. Bir gün ava giderken bir yerde durdu ve eşmeye başladı. Ne yaptıysam ayıramadım. Sonunda orayı kazdırmaya karar verdim...

— Sonra ne oldu?

— Hiç... Ne olacak... Üç metre aşağıdan çürümüş kemik parçaları çıktı.

— O da iş mi sanki?... Bir gün köylünün birine rastlamıştım. Fakat köpek durmadan ona havlıyor ve etrafında dönüyordu. Dayanamadım, sordum:

— Yanınızda av eti var mı?

— Hayır, yoktur beyim.

— Peki dün veya önceki gün av eti yediniz mi?

— Hayır, altı aydır yemedim ağabey.

— Allah Allah... Adınız nedir?

— Mehmet efendim.

— Ya soyadınız?

Köylü korkarak cevap verdi:

— Keklik...

İlhan ŞÖLEN
Nümune Hastanesi, Karşıki Güzel Evler A/Blok No: 9
SİVAS

OLMADI

Anneme, ilkokul ikinci sınıfa giden torunundan mektup gelmişti. Annem de ona mektup yazdırdı.

Mektubu yazdım, zarfa koydum. Sıra adrese gelmişti... Bayan Asuman diye yazıyordum ki, annem:

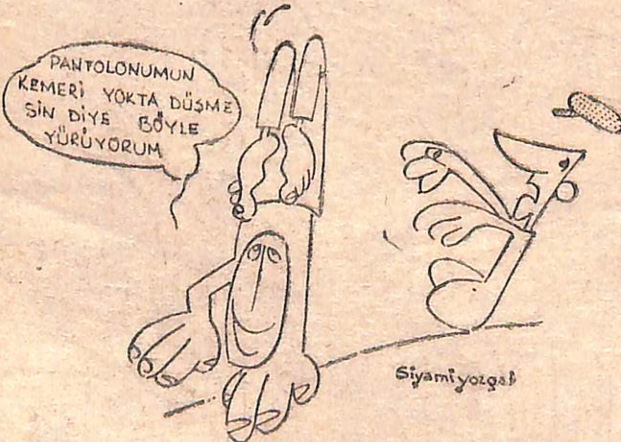
— Olmadı!... diye bağırdı.

Başımı kaldırdım:

— Niye olmadı anne?

— Olmadı, çünkü Asuman daha çocuktur, bayan olmadı!...

Gülnur DALKIRAN
BİTLİS

(Siyami YOZGAT)

HAKKIN DA BÖYLESİ

Çalıştığı bankadan 150 bin lira çalan memuru polisler nihayet yakalamıştı. Sorguya çekilmek üzere hemen komisere götürdüler. Komiser kaşlarını çatarak:

— Niye bu işi yaptın? İnsan hakkı olmayan şeye elini sürer mi?... dedi.

Adam gayet sakin ve nazik bir şekilde cevap verdi:

— Komiserim iftira ediyorsunuz. Hem ben haramdan öyle çok korkarım ki...

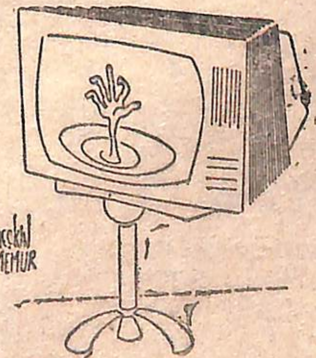
Komiser sözünü keserek:

— Lâfı uzatma, anlat bakalım! dedi.

Adam da durumu kısaca izah etti:

— Ben aydan aya alacağım para yerine, birkaç senelik maaşımı toptan aldım. Hiç ben hakkım olmayan şeye elimi sürer miyim!...

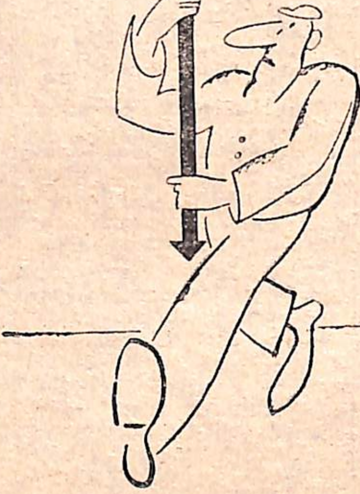
Okan KARAMAN
Şeker fabrikası F. Tipi Lojmanları 10/B
Etimesgut/ANKARA

Yazısız
(Seçkin TEMUR — Ankara)

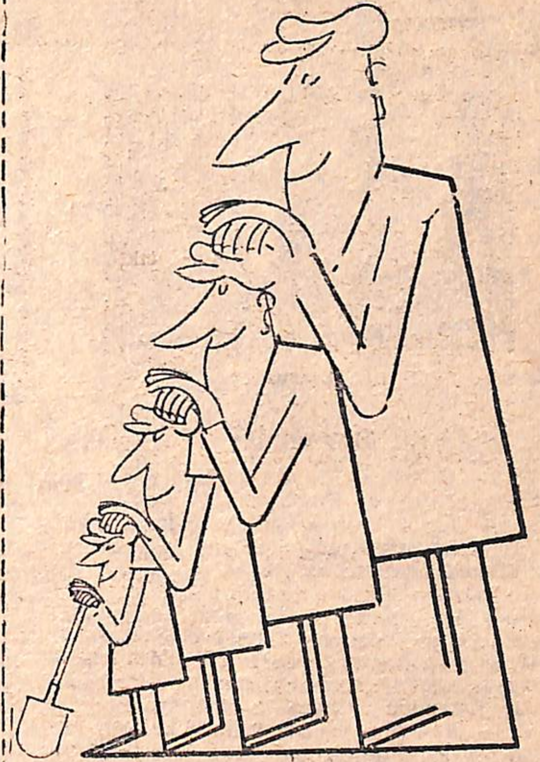
dünya Karikatürleri

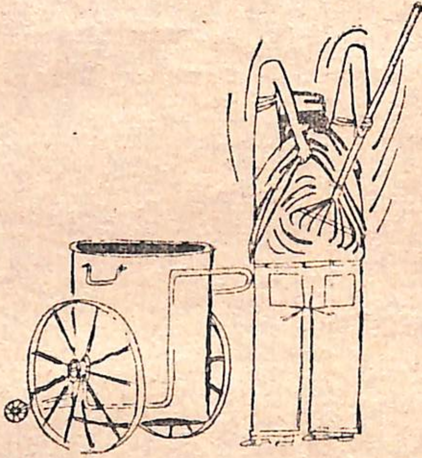

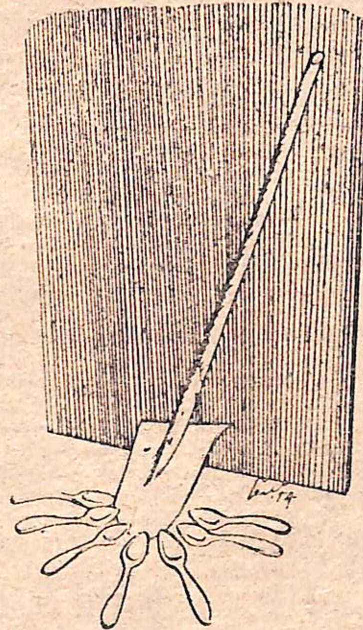

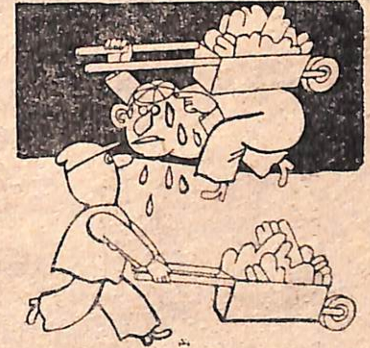
TÜMÜ YAZISIZ OLAN BU ÇİZGİLER EMEKÇİLERİ YORUMLUYOR BİZLERE!.. SİZİN YORUMUNUZLA ÇİZGİLERİN YORUMU ARASINDA FARKLI BİR DÜŞÜNCE ORTAYA ÇIKACAĞINI SANMIYORUZ!

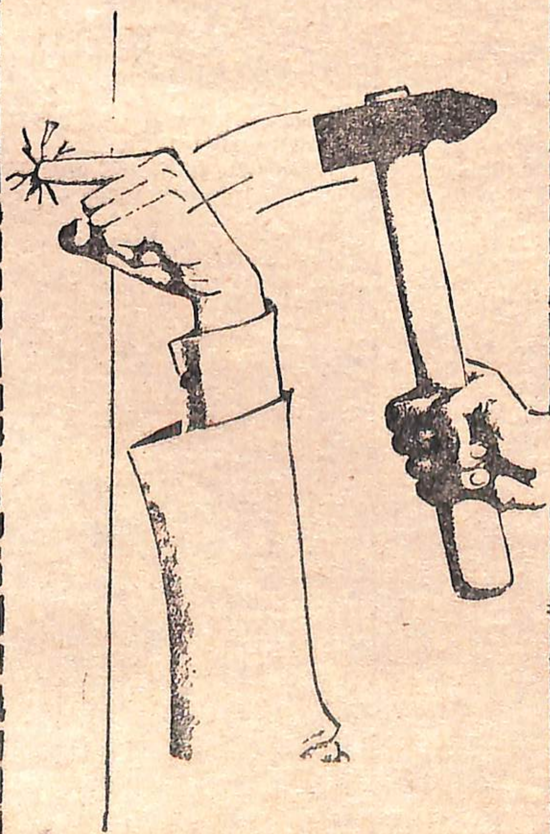

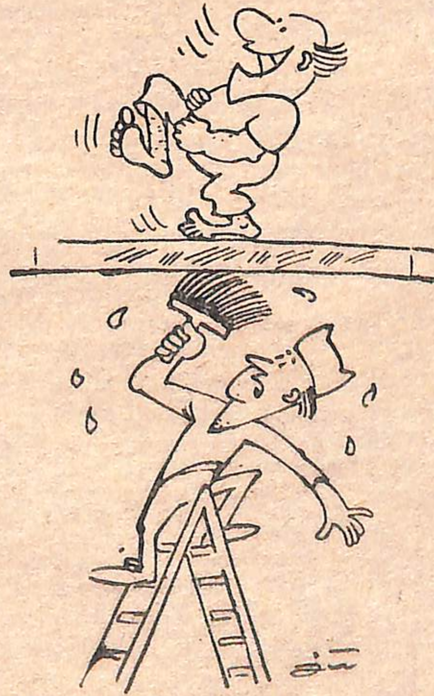

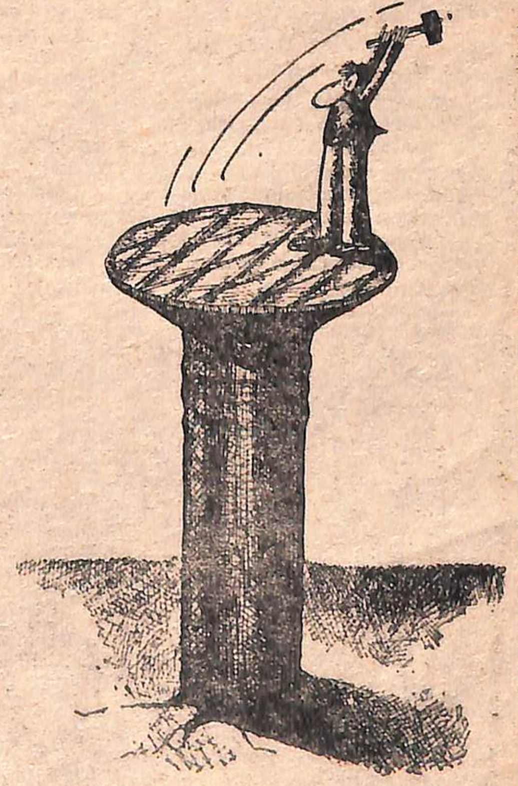

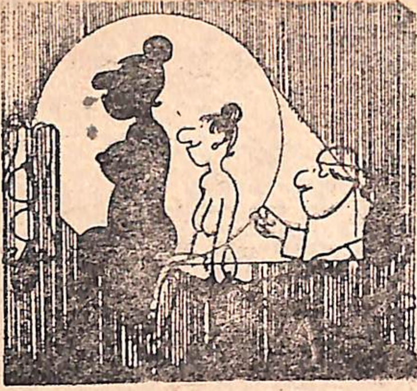

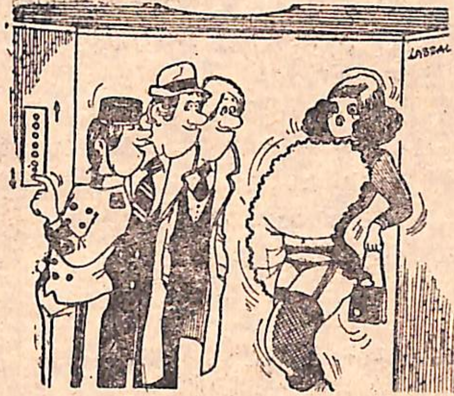

— Gözlerinizi iyi açın beyler... İnişi hızlandırıyorum!..

— Bunun modelliğini hizmetçi kız yapmış... Dokunur dokunmaz onu tanıdım!..

Yazısız

Dar odalar

Üç kuzeyli, odalarının küçüklüğünden şikâyet ediyorlardı. Biri:

— Benim odam o kadar küçük ki, ceketimi çıkaracağım zaman, kolumu pencereden çıkartmak zorunda kalıyorum.

Diğeri atıldı:

— Ya benimki, o mendebur odanın küçüklüğünü anlatacak kelime bulamıyorum. Hasta olup doktor çağırsam da dilimi çıkarmam gerekse, adamı dışarda bekletiyorum, dilimi kapının aralığından gösteriyorum!

— Oho, diye bağırdı üçüncü kuzeyli, saray gibi geniş odaları bulmuşsunuz da halinizden şikâyet ediyorsunuz! Benim odamı bir görseniz, o kadar küçüktür ki, güneş içeri girdiğinde, ben dışarı çıkıyorum!

İşin içyüzü

Bir silâh satıcısı, tezgâhtarlarından birine bağırdı:

— Sizi bir türlü anlayamıyorum. Kıskanç bir koca mağazaya giriyor, gözleri intikam ateşiyle parlıyor, bir silâh satın almak istiyor, niyeti karısının âşığını öldürmektir... Sizse, ona silâh satacak yerde, bir saat affetmenin yüceliği hakkında vaaz ettikten sonra, silâhsız dükkândan koyuveriyorsunuz. Aptal mısınız, nesiniz?

Tezgâhtar kekeledi:

— Hayır, aptal filân değilim. İşin aslı şu: O adamın karısının âşığı benim...

Yazısız

Kürk manto ve pirzola

Bir kadın, kocasından bir kürk manto istiyordu. Erkek ise her seferinde bu isteği çeşitli bahanelerle kabul etmiyordu. Bir gün yine aynı sızıltı karşısında kalınca:

— Sen merhametli bir kadınsın, dedi. O zavallı hayvanların öldürülerek bir manto haline gelmesine nasıl tahammül edeceksin? Mantoyu her giyişinde, bir zamanlar onların canlı ve kırlarda mutlu olarak koştukları hiç mi aklına gelmeyecek?...

Kadın başını sallayarak:

— Haklısın, dedi.

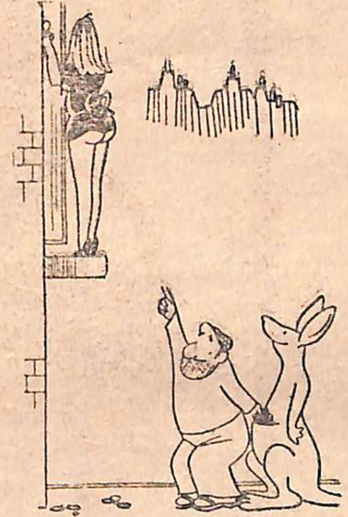
O akşam, eve neşeyle döndü erkek. Ellerini oğuşturarak:

— Ne yiyeceğiz? diye sordu.

Kadın, sofraya bir tabak patatesle bir tabak lâhana haşlaması koyduktan sonra:

— İşte bunları, dedi. Dünkü konuşmamızda senin son derece duygulu bir adam olduğunu anladım, pirzolanı yerken, o mâsum kuzuların bir zaman canlı ve mutlu olarak kırlarda koştuklarını düşünerek azap içinde kalmanı istemedim. Bundan böyle et yemiyeceğiz!

Erkek, ertesi sabah ilk iş olarak karısına istediği kürk mantoyu satın aldı.

Yazısız

Telefonda

Umumi telefon kabininde konuşan adam, karşı taraftakine:

— Bir saattir bekleye bekleye ağaç oldum, dedi.

Yan telefon kabininde konuşan genç adam cevap verdi:

— Nereden mi telefon ediyorum?... Bir ağacın gölgesine yaslanmış telefon ediyorum!

Modern sanat

Bir sanat galerisinde modern sanat üzerine sergi açılmıştı. Galerinin çıkışında da ziyaretçilerin fikirlerini yazmaları için bir defter açık bırakılmıştı.

Ziyaretçilerden biri deftere şunları yazdı:

«Adı: Jacques.

Değerlendirmesi: Hiçbir şey anlamadım.

Galeriyi gezme nedeni: Dışardaki havanın son derece soğuk olması.»

Doğum günü hediyesi

Macintosh, karısına:

— Al sana 10 liralık bir çek, dedi. Kendine doğum günü hediyeni al...

Kadın memnunlukla çeki aldı ve baktı:

— Oh çok teşekkür ederim, diye cevap verdi. Ama çeki imzalamamışsın ki.. her halde unuttun!

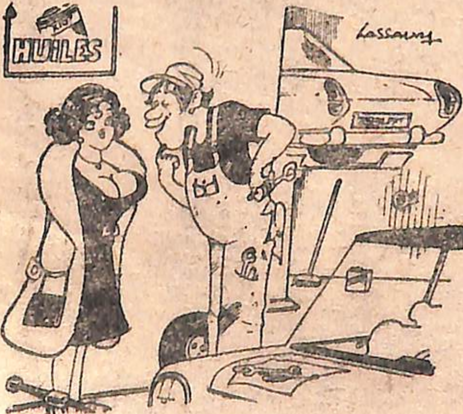
Macintosh hoşnutsuzlukla homurdandı:

— Kadınca bir davranış işte! Her şeyi de birden isterler!

Kahvaltılık

Bir yamyam kabile şefi son derece güzel ve tombulca bir beyaz kadını esir almıştı. Esirine uzun uzun iştahla baktıktan sonra, ahçısına:

— Al bunu, dedi, bana yarın sabah kahvaltısı olarak yatağıma pişirmeden çiğ olarak getir!

— Yanlış meslek seçmişsin... Kadın terzisi olmalıymışsın!..

Moda ve hesap

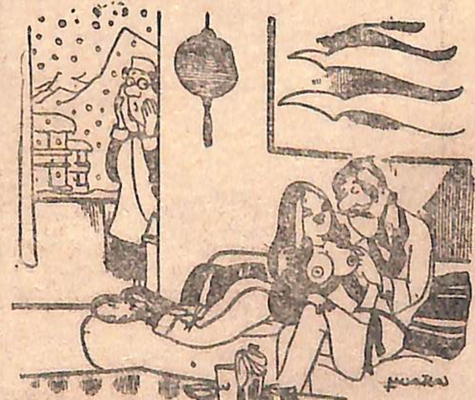
Jules'e arkadaşı sordu:

— Karınla sen hayrete düşürüyorsun bizi, karın çok şık giyiniyor, sense perişan! Nasıl oluyor bu?

— Nasıl olacak, dedi Jules, ikimiz de okuduklarımızdan ilham alarak giyiniyoruz...

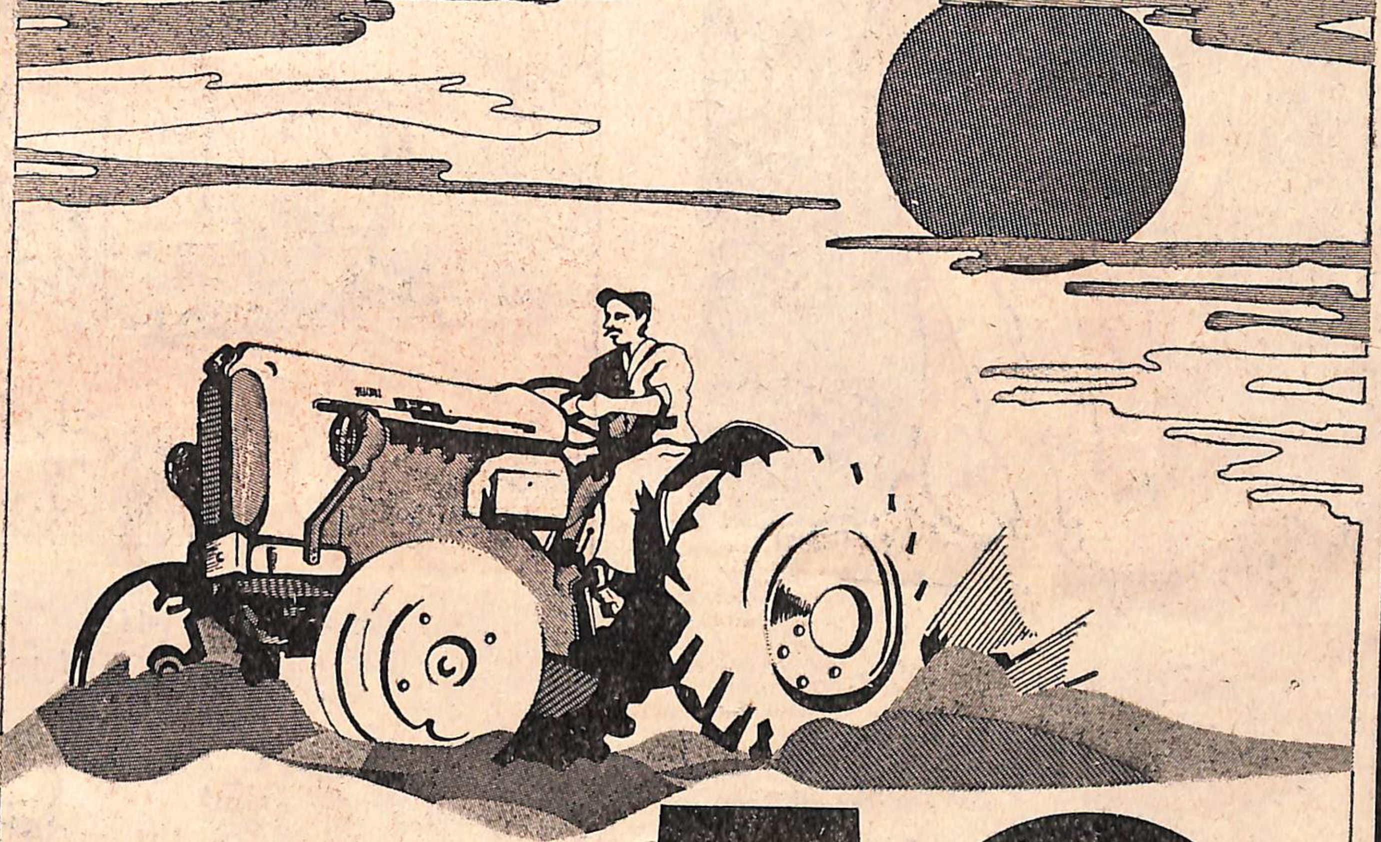
— Anlayamadım?

— O moda mecmualarını, ben de hesap defterini takip ederek giyiniyoruz.

— Mösyö nerede mi?.. Tepeler ve çukurlarla dolu bir yokuşta!..

YURT EKONOMİSİNİN TEMEL DAYANAĞI

50

milyarı aşan plâsmanları ile...

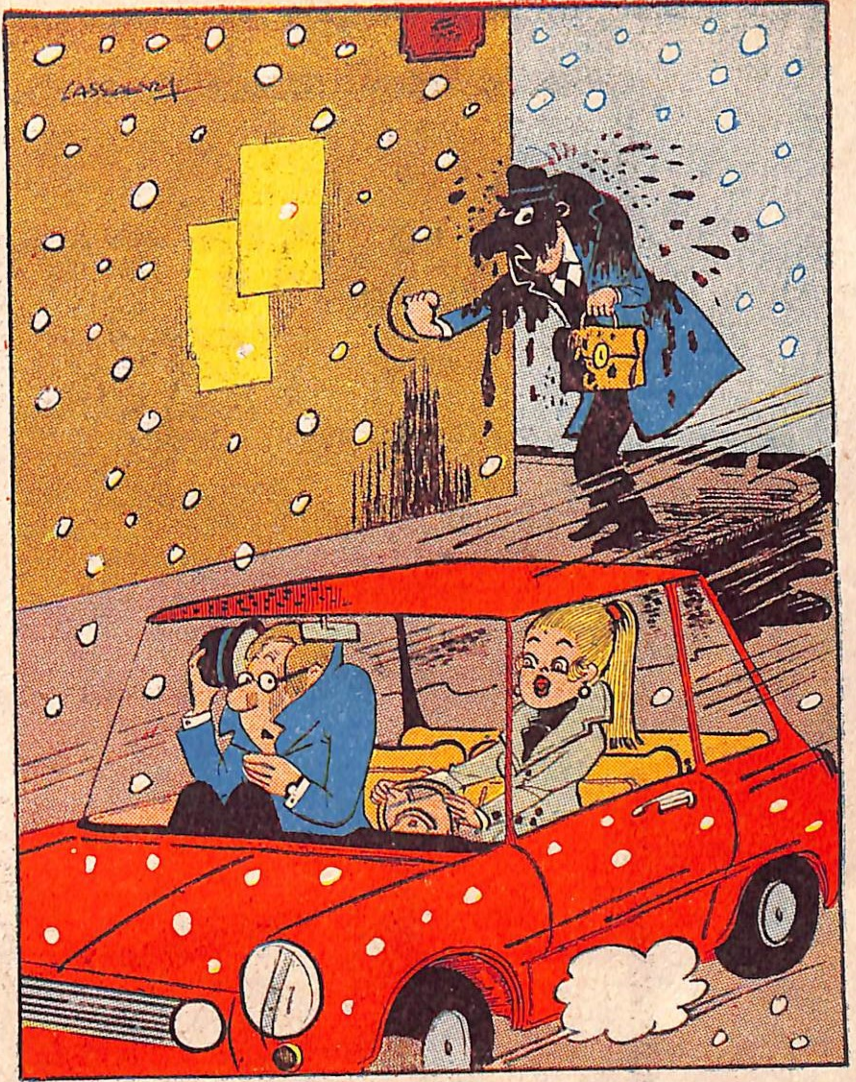
T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın: 60053 - A - 20135 — 20)

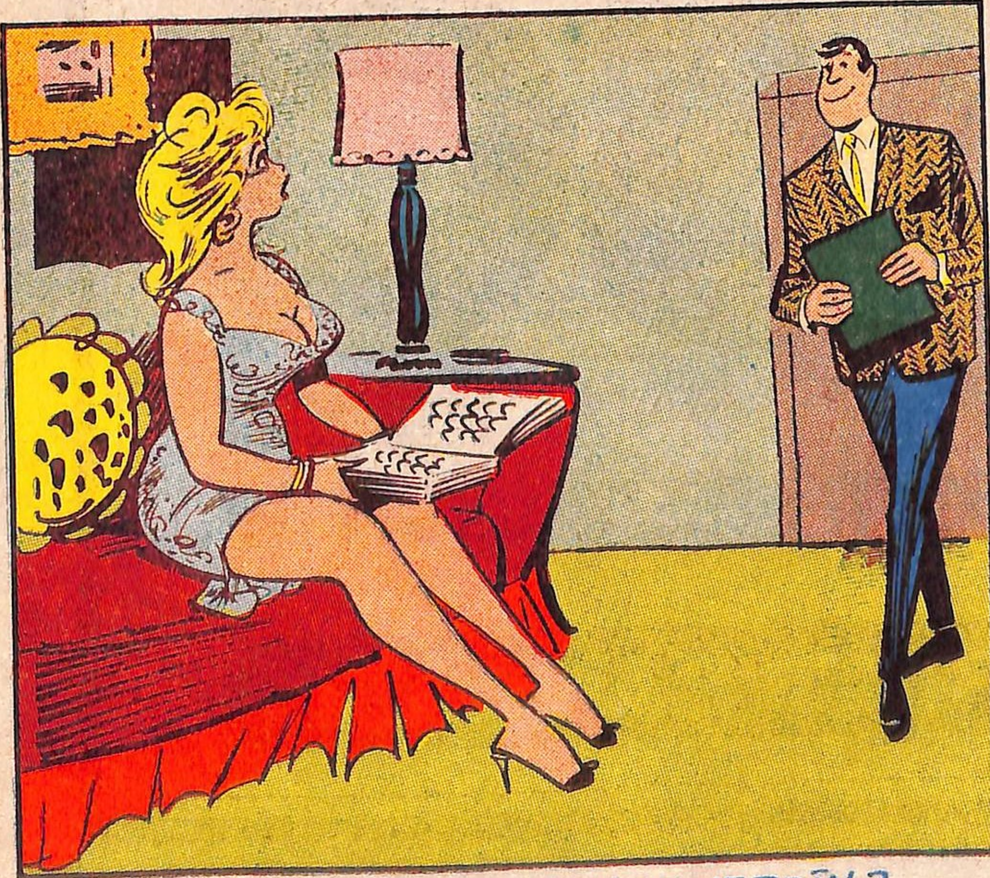
Akbaba

-KIŞ SPORLARINDA DERECE ALDIĞIMI SANMAYIN!..
NE DENLİ ATEŞLİ BİR KADIN OLDUĞUMU GÖSTERİYOR BU DERECE!

-NE ÇAMUR ADAM BE!..
AĞIZA ALINMAYACAK KÜFÜRLER EDİYOR!

-BU KOLEKSİYONU BANA MI VERDİN?
İYİ AMA, BU PULLAR BALIK PULU!..
-Eeee... GÜZELİM, SEN DE BALIK ETİNDESİN!..

-O YAKIŞIKLI ELDİVENCİNİN DİKKATİNİ ÇEKMEK İÇİN BUNDAN UYGUN GİYSİ OLUR MU?